

Copertă: Dospinescu Miruna

LYCEUM

Revista elevilor de liceu din Colegiul Național
„Gheorghe Lazăr” Sibiu

Nr. 2.1.

Ediția Aprilie 2023, Sibiu

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Str. Gheorghe Lazăr Nr. 1 – 3

Sibiu 550165

Tel: (+40) 269 215 352

cnglazar@gmail.com

www.cngl.eu

REFERENȚI

prof. dr. Gabriel Octavian Negrea – director

prof. Gabriela Săndulescu – director adjunct

prof. Săcelean Daniela

PROFESORI COORDONATORI:

Prof. Bedreagă Ana Maria

Prof. Bunea Daniela

REDAȚIE, TEHNOREDAȚIE și ARANJARE GRAFICĂ

Dachin Andra

Dospinescu Miruna

Iacob Diana

Radu Andra

Timofte Ana

din clasa a X-a I

lyceum.cnglsibiu@gmail.com

Instagram: lyceum.cngl

Mulțumiri

Elevilor:

Brot Ștefania – clasa a IX-a I
Loloiu Maia – clasa a IX-a E
Tămaș Rianna – clasa a IX-a F
Bunea Alexandra – clasa a X-a E
Corabian Andrei – clasa a X-a I
Dachin Andra – clasa a X-a I
Dănoiu Dragoș – clasa a X-a I
Denisov Anda – clasa a X-a D
Dospinescu Miruna – clasa a X-a I
Dospinescu Tudor – clasa a X-a I
Iacob Diana – clasa a X-a I
Iagăru Dragoș – clasa a X-a I
Ighiștorfean Anca – clasa a X-a E
Niță Delia – clasa a X-a A
Orza Anamaria – clasa a X-a I
Popuțoaia Alexandru – a X-a A
Radu Andra Anița – clasa a X-a I
Timofte Ana – clasa a X-a I
Georgescu Cătălina – clasa a XI-a F
Grecu Daria – clasa a XI-a F
Sasu Gabriela – clasa a XI-a F
Vîrlescu Diana – clasa a XI-a I

Profesorilor coordonatori:

Prof. Bedreagă Ana Maria

Prof. Bunea Daniela

Responsabilei CDI,
doamnei bibliotecare Rusu Marinela

Vă mulțumim tuturor pentru implicarea și devoțiunea de care ați dat dovadă și în acest an! Ne bucurăm că ați fost așa de entuziasmați să ne trimiteți materiale și că ați dat dovadă de atâta creativitate.

Dorim, de asemenea, să mulțumim conducerii școlii, profesorilor și nu în ultimul rând, doamnei bibliotecare, care ne-au oferit susținere.

Sperăm ca acest proiect să ne reprezinte școala cât mai bine!

**COLECTIVUL REVISTEI
LYCEUM**

**REDAȚIE,
TEHNOREDACTARE și
ARANJARE GRAFICĂ**

Dachin Andra

Dospinescu Miruna

Iacob Diana

Radu Andra

Timofte Ana

CUPRINS

Inteligența artificială.....	3
Din culisele Olimpiadei Naționale de Limba și Literatura Română.....	4
Vicepreședinte sibian în Consiliul Național al Elevilor din România.....	12
Voluntariatul – dovadă de compasiune.....	15
Relations between nations are too important to be left to governments alone...16	
Întâlnire cu scriitoarea Adina Popescu.....	18
Întâlnire cu Radu Vancu, poet contemporan al Sibiului.....	20
Recenzie de carte - „Femeia în fața oglinzii” de Eric-Emmanuel Schmitt.....	24
Lansări de carte & decernarea premiului „Euforion”.....	26
Mediul ficțional, spațiu ideal al manifestării iubirii.....	29
Ultima cină.....	34
Amintiri de iubire.....	35
Reflexie inumană.....	35
curcubeul care plânge în alb și negru.....	36
Sevraj I.....	40
Versuri dedicate mamei.....	43
Scenariu de teatru – Vrem să vă dăruim câte o fereastră.....	44
îți smulg luna cu clești de ață chiar și când.....	48
Memoriile unei umbre.....	49
Era trafic.....	50
Revoluția industrială pe teritoriul României.....	51
Importanța simțurilor.....	58
Liniște gălăgioasă.....	61
Feelings as rocks in rivers.....	62
Faust, îți arde sângele.....	63
Dansul, formă de manifestare a emoțiilor.....	64
Dionysus watching from the corner.....	69
Pihă pe Firmament.....	70
Rezultatele liceenilor la olimpiade și concursuri școlare.....	71

Va depăși arta creată de inteligența artificială artiștii umani?

Alexandru Popuțoaia, clasa a X-a A

Grafică: Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Această întrebare este una complexă care stârnește multe dezbateri și opinii diferite în rândul specialiștilor și publicului larg.

Este important să conștientizăm că inteligența artificială nu este capabilă să înțeleagă și să interpreteze lumea la fel ca o ființă umană. Deși AI-ul poate fi programat să învețe dintr-un set de imagini pentru a crea unele noi, el nu deține imaginația și puterea de creație pe care un om o poate avea. Inteligența artificială poate fi programată să folosească stilurile și tehnicile de creație ale unor artiști renumiți, ceea ce poate duce la apariția unor lucrări ce par valoroase, rămânând totuși copii.

Arta este un proces creativ și subiectiv, care implică nu doar abilități tehnice, cât și intuiție, emoție și sensibilitate. Este puțin probabil ca inteligența artificială să aibă aceste calități în mod natural. Prin urmare, poate fi dificil să spunem cu certitudine că arta creată de AI va depăși artiștii umani.

În concluzie, arta creată de inteligența artificială poate fi impresionantă și unică, dar nu putem spune cu certitudine că va depăși creativitatea și abilitățile artistice ale oamenilor. Totuși, este important să recunoaștem faptul că utilizarea inteligenței artificiale în creație nu înlocuiește, ci poate complementa și îmbogăți arta creată de oameni.

Pagini de jurnal: Din culisele Olimpiadei Naționale de Limba și Literatura Română

Iacob Diana & Radu Andra, clasa a X-a I,
în calitate de reporteri la revista olimpiadei

Grafică: Miruna Dospinescu, clasa a X-a I

Festivitatea de deschidere

Astăzi, în data de 19 aprilie 2023, Sala Thalia a avut prilejul de a găzdui festivitatea de deschidere a Olimpiadei Naționale de Limba și Literatura Română, primind între pereții săi ca într-o îmbrățișare miriada de elevi, părinți și profesori emoționați. După mai mult de 20 de ani de când Olimpiada de Limba și Literatura Română nu și-a mai desfășurat etapa națională în Sibiu, în această seară orașul blând a putut primi din nou tineri talentați, pasionați de literatură, veniți din întreaga țară.

Festivitatea a început cu un moment solemn, pus în scenă de către elevii Luana Prodea, Marius Pîrvu, Vlad Avrigean, Diana Nistor și Sunamita Beza de la Liceul de Artă din Sibiu, secția canto clasic, clasa profesor Crina Popovici. Tinerii au interpretat imnul României, vocile lor răsunând grandios, înlocuind sunetele instrumentale ce se aud în mod obișnuit în sala de spectacol a Filarmonicii din Sibiu.

Gazda festivității, doamna inspector școlar profesor Ioana Negrea, a întâmpinat călduros talentații oaspeți, felicitându-i pentru munca depusă și frumoasele rezultate obținute. Apoi, publicului i-a fost prezentat un tur virtual al orașului Sibiu, oraș modern, care păstrează însă taine istorice și culturale la fiecare pas. Chiar Sala Thalia ascunde o bogată istorie culturală, aceasta devenind în 1788 clădirea primului teatru din țară.

În același spirit, tinerii olimpici au primit multe felicitări, laude, sfaturi și încurajări și de la reprezentanți ai Administrației Locale și Centrale. Subprefectul Județului Sibiu, domnul Șebu Sebastian, a amintit că motivul pentru care limba are o importanță atât de mare este că ea definește activitatea unui popor. Domnul viceprimar, profesor Alexandru Dumbravă, i-a îndemnat pe oaspeți „să se îmbolnăvească de Sibiu” și să facă din orașul nostru un loc drag.

Domnul Inspector Școlar General, profesor Emilian-Marius Novac a rostit cuvântul de bun-venit din partea Inspectoratului Școlar al Județului Sibiu, amintind în același timp elevilor de contribuția lui Gheorghe Lazăr la întemeierea învățământului în limba română și vorbindu-le despre credința nestrămutată a acestui cărturar în puterea expresivă a limbii române.

Din partea Ministerului Educației a vorbit domnul Inspector General, profesor Daniel Georgescu, Președintele Executiv al Olimpiadei Naționale de Limba și Literatura Română. Domnia sa a insistat asupra contextului onorant pe care acest eveniment solemn îl reprezintă pentru participanți. La îndemnul domnului inspector, reflectoarele și-au mutat razele dinspre scenă spre sală, pentru a-i lumina pe cei mai importanți participanți la această deschidere festivă: elevii calificați la faza națională. S-a creat astfel un moment deosebit de emoționant în care tinerii talentați și meritorii s-au ridicat și au fost îndelung aplaudați de organizatori, părinți, profesori.

Din partea Comisiei Centrale a Olimpiadei, elevii au fost încurajați de doamna Vicepreședinte, profesor Anamaria Ciobotaru. Îndemnul domniei sale, rostit din perspectiva unei duble experiențe, de concurent și de profesor evaluator, a fost simplu și profund: „Să scrieți cu plăcere!”

Președintele olimpiadei, domnul Profesor Universitar Doctor Habil, Andrei Terian-Dan, a fost invitat pe scenă, unde și-a amintit cu o oarecare nostalgie și haz de prima sa participare la o olimpiadă națională, fiindu-i cu neputință să creadă că acum este el însuși președintele uneia. Cu emoție în glas și entuziasm, a înseninat atmosfera prin glume și a stârnit curiozitatea tuturor cu o întrebare: „Cine a scris primul roman din literatura română?”, întrebare prin care acesta a prezentat mai apoi un studiu științific important în care e discutată identitatea autorului primului roman în limba română. „Elvira, sau Amorul fără sfârșit” este un roman de dragoste publicat anul 1845 drept „Romans compus de D.F.B.” Amintind de vestita Anna Karenina, acesta spune povestea amoroasă tragică a unei tinere căsătorite din Toledo, Elvira, și a idilei sale interzise ce o va conduce către finalul său tragic. Andrei Terian declară că acesta nu este numai primul roman, ci poate fi considerat și primul roman de dragoste românesc și chiar primul roman feminist din România, femeia apărând ca voce pentru prima oară: „Femeia vorbește, nu e doar obiectul pasiv al bărbatului.”

A luat apoi cuvântul prodecanul Facultății de Teologie Ortodoxă din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, Pr. Prof. Dr. Habil Constantin Necula. Cu un glas blajin, domnul părinte a mărturisit sfios cum din clasa a cincea și-a dorit să ajungă la olimpiada de română și cum în clasa a patra își dorea să devină scriitor. Povestind cu patos atât despre candoarea copilăriei, cât și despre realitatea uneori cruntă a vieții, a reușit să imprime o stare profund sentimentală întregii săli, sămânța vorbelor sale fiind importanța limbii materne în viețile noastre, iar floarea fiind sfaturile alinătoare dar și stăruitoare cu privire la valorificarea, cultivarea și ocrotirea acestui tezaur național: „Vă rog frumos să deveniți scriitori de limba română. [...] Aveți onoarea de a scrie în limba română, limba în care îi spunem mamei: te iubesc”.

Constantin Necula a afirmat că, după părerea lui, „Limba română este o reflexie a dialogului cu Dumnezeu al tuturor românilor.” și a finalizat un discurs atât de profund emoțional într-un mod la fel de intim sufletesc, părăsind scena și lăsând o ultimă frază să plutească în aer asemenea unei umbre spirituale „Te iubesc nu se conjugă niciodată la trecut, la fel cum limba română ne se conjugă la trecut sau viitor, ci la prezentul continuu.” Discursul său a reverberat adânc în mințile și inimile publicului, care și-a exprimat onesta apreciere prin nenumărate aplauze.

După această fire pacifistă care este Pr. Prof. Dr. Habil Constantin Necula, scena s-a „aprinș”, făcând loc Ansamblului Folcloric „Purtata Avrigului”, alături de interpretul de muzică populară, profesor Sebastian Emanuel Stan. O tânără cu obraji îmbujorați a umplut sala cu o voce cristalină, în timp ce grupuri de dansatori înzestrați, ori perechi sprintene cutremurau înflăcărate scena cu mișcărilor lor, încântând de asemenea cu portul tradițional purtat cu fâlnicie. Pentru o ultimă reprezentație, toată sala a aplaudat pe notele și versurile drag cunoscute ale melodiei „Cântă cucul, bată-l vina”, atmosfera momentului încurajând mândria identității românești.

Festivitatea s-a încheiat după ce domnul profesor Marius Novac, Inspector Școlar General, le-a urat mult succes tuturor participanților. Un amalgam de chipuri, unele însuflețite și înduioșate, altele toropite și înfometate, s-au strecurat înapoi în „suflarea” rece a aerului de aprilie, dispărând mai apoi unul câte unul, în grupuri restrânse, și lăsând în urma lor doar amprenta vagă a emoțiilor intense, apăsătoare, răsunând laolaltă într-o sală de spectacole, un ecou al unor zeci de firi unice, sclipitoare.

Elevele sibiene calificate la etapa națională a olimpiadei,
clasele IX - XII

Zâmbete și emoții înainte de proba scrisă

Pădurean Anisia, clasa a XI-a, de la Colegiul Național „Octavian Goga” Sibiu

Mara Adina, clasa a XII-a, de la Colegiul Național „Octavian Goga” Sibiu

Ganea Raluca, clasa a IX-a, de la Colegiul „Școala Națională de Gaz” Mediaș

Dospinescu Miruna, clasa a X-a, de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Conferința cu poeți români

În după-amiaza zilei de joi, 20 aprilie, olimpicii au fost primiți în Aula Magna a Facultății de Medicină pentru a asista la conferința intitulată „Provocări ale poeziei contemporane. Lecturi și dezbateri”, moderată de Prof. Univ. Dr. Habil Andrei Terian-Dan, în calitate de președinte al Olimpiadei Naționale de Limba și Literatura Română, clasele IX-XII. Invitații speciali ai evenimentului au fost cinci figuri reprezentative pentru literatura modernă contemporană: **Svetlana Cârstean, Dan Coman, Claudiu Komartin, Elena Vlădăreanu și Radu Vancu**, toți încântați de prilejul de a discuta despre pasiunea pentru literatură și mai ales despre dragostea purtată poeziei cu sutele de minți tinere din sală care le împărtășesc valorile.

Pentru început, cei cinci poeți au citit pe rând, cu emoții mai mult sau mai puțin intense strecurându-se subtil în vocea lor, ori în gesturi inconștiente, câteva opere proprii. Apoi, publicului i s-a acordat ocazia de a le pune întrebări invitaților, pentru a afla mai multe despre ei și pentru a înțelege mai bine lumea literaturii. Olimpicii au pus întrebări provocatoare, bine gândite, reușind să pornească discuții interesante cu invitații. Aceștia, cum era de așteptat, s-au ridicat la înălțimea provocării și au încercat să fie cât mai deschiși și mai sinceri în răspunsurile lor, permițându-și să arate și o doză de vulnerabilitate artistică în anumite momente.

Iată câteva dintre întrebările puse de elevi și o mică parte dintre răspunsurile oferite de poeți:

Ce părere aveți despre utilizarea cuvintelor licențioase în poezii?

Dan Coman: „Eu dacă aș fi în locul cuvintelor licențioase m-aș simți discriminat.”

Radu Vancu: „Poezia e marele indisciplinator, fiind astfel în opoziție cu școala, unde se învață discipline. E în natura artelor să nu poată să fie predate la școală și e în natura artiștilor să folosească toate materialele pe care le au la îndemână.”

Svetlana Cârstean: „Nu punem aceste cuvinte în poezie cu forța, pentru că așa trebuie, dar nici nu le excludem pentru că așa trebuie, ci folosim aceste cuvinte doar dacă își găsesc acolo, organic, locul.”

Aveți influențe, poeți care v-au modelat stilul?

Dan Coman: „De fiecare dată când citesc un poem, o carte de poezii care îmi place enorm, îmi vine să merg la birou și să scriu fix în maniera aia. Îmi este ciudă că nu am scris eu acea carte, în acea manieră. Chiar dacă încerc să fac asta, întotdeauna produsul final este complet diferit, pentru că stilul și vocea autorului nu pot fi imitate.”

Claudiu Komartin: „Da, suntem toți niște cocktailuri de influențe și de lucruri care au rămas și lăncezesc, uneori se trezesc, alteori sunt parte integrată din ce am devenit. Aș vrea să vă rog să citiți dintre aceia care au fost definiții pentru creșterea mea, pe Max Blecher, care este un extraordinar prozator român interbelic și pe poeta Mariana Marin, care cred că pentru tinerii de 17-18 ani poate să fie un punct de plecare foarte fertil, foarte hrănitor pentru cineva care vrea să se îndrepte către poezie”. Și de aici sunt sigur că se vor deschide și alte ușițe, pentru că fiecare cititor găsește între acei scriitori pe care îi frecventează tot felul de relații, tot felul de înrudiri.”

Elena Vlădăreanu: „Vreau să adaug că nu doar literatura ne influențează. Pe mine mă influențează tot ce văd. Mă influențează filmele, expozițiile, tot.”

Radu Vancu: „Cred că pentru mine întâlnirea literară cea mai importantă a fost cea cu poetul Mircea Ivănescu. Era primul om pe care l-am văzut eu transformat de literatura pe care o scria. Un om care cu ajutorul literaturii trecuse peste niște traume și un om care devenise mai bun grație literaturii sale. E răspuns ca la Miss Universe când te întreabă Ce vrei să faci cu arta ta? -Vreau să mă facă mai bun. Toți zicem asta și niciunul nu devenim mai bun. Ivănescu chiar devenise un om bun. Era un om transformat radical de propria literatură și pentru mine asta a devenit criteriu înalt. Vreau o artă care să mă transforme radical, într-un sens mai bun.”

V-a fost vreodată frică să vă arătați revolta, realitatea prin poezie, să vă fie frică că oamenii ar putea să o conteste, să o atace?

Elena Vlădăreanu: „Nu, nici nu mă gândesc la asta. Atunci când lucrez la ceva sunt în interiorul a ceea ce scriu. Nu prea mă gândesc ce o să zică cine o să citească, pur și simplu textul e prioritatea, mă interesează el în sine. Poate numai după ce l-am publicat mă întreb ce o să zică lumea. Nu, nu mă gândesc la asta când scriu. Dacă am ceva de spus, o spun.”

Claudiu Komartin: „Frica de ridicol în primul rând. Și frica să nu cumva să mă înșel sau să particip la o înșelăciune, adică să nu fac o bubă mai mare decât cea împotriva căreia mă întorc, împotriva căreia mă rostesc. Acestea sunt niște frici care sunt cu mine mereu.”

Credeți că poezia ar trebui să ne facă mai buni sau să ne arate cine suntem, să ne denunțe tocmai acele vulnerabilități și rutina aia pe care o practicăm noaptea la lumina frigiderului?

Svetlana Cârstean: „Adevărul este că poezia nu garantează nimic în realitatea lumii și a ființei tale, și într-un fel acesta este curajul și nebunia ei cea mai mare, de a continua să existe în ciuda faptului că nu oferă nicio garanție. Cam așa funcționăm și noi poeții și poezia în sine. Ce înseamnă a fi bun când suntem cele mai schimbătoare ființe din univers. Sunt bună azi, mâine oare o să mai fiu bună? Peste 20 de ani oare o să fiu atât de bună pe cât mi-am imaginat azi la vârsta asta? Nu știm. [...] Nu prea rămânem cu garanții la sfârșitul zilei, dar a doua zi de dimineață tot o luăm de la capăt.”

Evenimentul a luat sfârșit, cu o oarecare întârziere datorată olimpicilor curioși care au venit încontinuu cu noi întrebări și a poezilor care s-au destins între timp, bucurându-se de compania atâtor tineri pasionați de literatură.

La final, am avut ocazia să discutăm mai multe cu unul dintre poeți, **Radu Vancu**.

Ați putea spune că orice artist bun este un fel de actor? Nu știm cât joacă un rol și cât e sincer dar atâta timp cât transmite emoție, asta este tot ce contează?

R.V.: Exact, asta este și teoria lui Eliot, el vorbea despre „vocile poeziei” sau „măștile poeziei”. Mie nu îmi prea convine totuși metafora aceasta a lui, deoarece „măștile” și metafora actorului induc senzația că poezia poate fi o minciună, o trișerie. Nu e așa, în poezie pe de o parte trebuie să construiești câtă emoție poate duce cuvântul câtă emoție poate aduce textul, și în același timp trebuie să fii cât se poate de autentic și onest cu tine însuși. Altă cale nu există, dacă încerci să trișezi poezia, și ea te va trișa pe tine.

Credeți că fiecare artist are un magnum opus? Ar fi acesta suma tuturor lucrărilor sau a operelor la finalul vieții ori o singură lucrare?

R.V.: Sunt două feluri de artiști din punctul acesta de vedere, unii nu au un magnum opus. Balzac, spre exemplu, are o comedie umană atât de vastă încât e greu să spui că o operă anume le domină pe toate celelalte. Sunt autori cu literatură atât de vastă în care nu există un vârf care să le domine autoritar pe celelalte, sunt ca Făgărașii, care au mai multe vârfuri de două mii cinci sute de metri. Sunt totuși și alți scriitori, care au într-adevăr o operă anume care le domină cu autoritate absolută pe celelalte: „Jocul cu mărgelile de sticlă” a lui Hermann Hesse, „Ulise” a lui Joyce... Pentru a păstra analogia montanieră, să zicem că e un lanț muntos în care ai un singur vârf de opt mii de metri, care le domină pe toate celelalte. Tu nu poți să îți propui, așa cum nu poate un munte să își propună să fie de opt mii de metri. Nu poți nici să îți propui de dinainte ce fel de autor să fii, contează să încerci în fiecare carte să fii cât poți de bun și abia la final se va vedea dacă ai reușit asta de mai multe ori sau o singură dată, dar eu nu îi consider mai importanți pe scriitorii care au reușit asta de mai multe ori. Dacă

un munte are un singur vârf de opt mii de metri, tot muntele e de fapt catalogat ca fiind un „optmiar”, cum spun alpieniștii. Trebuie să fii cât poți de bun și dacă reușești într-o carte a ta să cuprinzi o astfel de cantitate de adevăr și de frumusețe atât de mare încât să fie un vârf, atunci poți fi liniștit și împăcat că ți-ai făcut datoria față de tine și față de literatură.

Ca o ultimă întrebare, considerați că v-ați atins în prezent potențialul literar?

R.V.: Niciun autor nu consideră asta sau dacă o face, înseamnă că s-a oprit din scris, însă sunt foarte puține astfel de cazuri. Philip Roth, un prozator american, s-a oprit din scris la optzeci și ceva de ani, lipindu-și pe frigider un post-it pe care scria „lupta ta s-a sfârșit”, ca să își aducă aminte că a scris toate cărțile pe care voia să le scrie și să nu se mai apuce de alta, însă asta se întâmplă foarte rar. În general, scriitorii consideră că cea mai importantă carte este cea pe care o scriu în prezent, cea din fața lor. Așadar, încerc și eu să mai scriu cărți și sper că cele mai bune sunt cele care urmează să vină.

Premii aduse de elevii Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu în urma etapei naționale a Olimpiadei de Limba și Literatura Română, 2023:

Clasele V-VIII: **Suciu Eliza-Maria**, clasa a V-a - Mențiune
Țimonea Mădălina, clasa a VI-a - Mențiune
Băilă Cristian-Andrei, clasa a VII-a - premiu special
Ciobănuț Alexia, clasa a VIII-a - Mențiune

Clasele IX- XII: **Miruna Dospinescu**, clasa a X-a - Premiul al II-lea & Premiul special acordat de Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu pentru coerența discursului argumentativ și bogăția achizițiilor culturale

Terian Dan Tudor, vicepreședinte sibian în Consiliul Național al Elevilor din România

Redacția revistei „Lyceum” formată din Ana Timofte, Andra Dachin, Andra Radu, Diana Iacob și Miruna Dospinescu, a avut ocazia să discute cu reprezentantul sibian la nivel național în cadrul CNE.

Consiliul Național al Elevilor este o structură independentă, formată în întregime de către elevi, ce acționează exclusiv în interesul elevilor români. CNE este una din cele mai mari organizații de tineri din țară, cu aproximativ 60.000 membri în structuri de conducere la nivel de țară, la toate nivelurile, județene și școlare. A apărut în anul 2006, când a fost aprobat și primul ROF — Regulament de Organizare și Funcționare al CNE, și continuă să se dezvolte constant de atunci, influențând semnificativ viitorul educației în România. Zilnic, acesta primește zeci de solicitări, sugestii și plângeri din partea elevilor, profesorilor sau a părinților.

În ianuarie 2023, demonstrând că are calități manageriale și inițiative pentru un viitor mai strălucit în educație, Terian Dan Tudor, elev în clasa a XI-a I la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, la profilul matematică-informatică, a fost acceptat pe postul de vicepreședinte al Consiliului Național al Elevilor. Dosarul acestuia a impresionat prin ideile de proiecte complexe conținute, precum asigurarea produselor de igienă feminină în școli și eliminarea rușinii ce înconjoară acest subiect, proiect care reprezintă și un punct de plecare pentru discuțiile despre educația sexuală la nivel național. Bineînțeles, elevul a primit vestea cu multă încântare. „Am fost foarte bucuros să îmi duc județul atât de departe, școala atât de departe” spune Președintele CJE Sibiu. „În consiliu este o atmosferă incredibilă, cu persoane foarte deschise și tolerante care fac colaborarea ușoară. Sunt persoane ingenioase cu idei surprinzătoare ce fac greu de crezut faptul că vin din partea unor elevi. ”

„Prin participarea la consiliul național sperai să poți face niște schimbări radicale?” „În principal schimbări organizatorice respectiv și modul în care văd profesorii, elevii și părinții școala și cum relaționează cu instituția”. Tudor, fiind o persoană pragmatică și disciplinată, a înțeles unele dintre problemele întâlnite des în școlile din România. Acesta spune că „sistemul educațional pe hârtie ar avea rezultate excepționale în practică. Dacă ne uităm în statutul elevului avem toate drepturile pe care ni le-am putea dori. Însă, în realitate, ele nu sunt mereu aplicate și atunci, cel puțin la nivel școlar, este important să încerci împreună cu profesorul să rezolvi problema pentru a nu se mai întâmpla pe viitor”.

Tudor a recunoscut că această cale i-a oferit mai multă libertate de acțiune, dar cu aceasta au venit și responsabilități mai mari. La aceste observații el a adăugat: „Sunt sigur că mi-a dat libertate însă această libertate e cu două tăișuri. Pe de o parte, poți întreprinde aproape orice proiect îți propui, dar pe de altă parte, ești de cele mai multe ori pe cont propriu. Foarte multe persoane apelează la noi pentru sfaturi, iar, ca reprezentant, ești nevoit să ai răspunsurile la tine”. În ciuda înclinației lui creative și inițiativei puternice, recunoaște epuizarea pe care o aduce un astfel de rol. Cu toate acestea, se menține vesel și deschis pentru a oferi tot ce are mai bun.

Tudor spune că pe viitor ar dori să studieze totuși programarea, și nu urmărește o carieră bazată pe științe sociale. S-a implicat în consiliu prima dată datorită unei dorințe impulsive de a face auzite vocile tuturor, nu pentru avantajele care urmau să îi aducă în viitor calitățile dobândite. „Simțeam că este cel mai eficient mod pentru a face un bine colegilor mei. ”. Elevilor care se simt atrași de misiunea consiliului, Tudor le recomandă să își urmeze ambițiile, spunând că cel mai important e să candideze pentru a se implica, însă oricine își dorește să ajute, chiar și din afară, poate contacta CȘE, CJE, sau CNE existând cu siguranță o soluție pentru a putea contribui

Elevul mărturisește că și-a dezvoltat spiritul civic încă din gimnaziu, făcându-i plăcere să se implice și să coordoneze proiecte. Cel mai mult însă, Tudor și-a dorit o oportunitate prin care să poată ajuta lumea să devină un loc mai bun. Odată ce a intrat la liceu și a auzit de Consiliul Elevilor, țelul lui Tudor a devenit limpede: voia să participe și el la activitățile Consiliului, pentru a ajuta la soluționarea problemelor pe care le-a observat la educația din școli. „E foarte ușor să sesizezi o problemă, dar nu e la fel de ușor să pui mâna și să încerci să o rezolvi”, afirmă elevul.

Muncind cu dedicație, Tudor a reușit să-și îndeplinească scopul. În anul 2021, tânărul a candidat și a fost ales în funcția de director al Departamentului de cultură, programe școlare și viitor sustenabil în Consiliul Județean al Elevilor din Sibiu. Deși activitatea sa a fost îngrădită de restricțiile pandemiei, Tudor a reușit să organizeze o serie de webinare și acțiunea *Trash-Out Challenge*. După un an în calitate de director de departament, elevul a candidat și a obținut funcția de președinte al Consiliului Județean al Elevilor din Sibiu. Tudor a preluat această funcție la sfârșitul pandemiei, care a afectat enorm activitatea Consiliului la toate nivelurile, așa că i s-a părut esențial să organizeze mai multe evenimente fizice. S-a observat o mare diferență între colaborarea dintre mediul online și cel fizic, care a fost mult mai eficientă. Astfel, Tudor afirmă că succesul consiliului este dependent de interacțiunile și socializarea dintre membri. Parcursul tânărului nu s-a încheiat însă aici, întrucât Tudor și-a depus dosarul de candidatură pentru Consiliul Național al Elevilor, pentru a avea ocazia să îmbunătățească sistemul educațional la o scară mult mai largă. Și a reușit. Astfel, din ianuarie 2023, Terian Tudor ne reprezintă cu mândrie județul, ocupând postul de vicepreședinte al Consiliului Național al Elevilor.

Voluntariatul – dovadă de compasiune

Tămaș Rianna, clasa a IX-a F

În țara noastră, în ultimii ani, voluntariatul a cunoscut o ascensiune rapidă. Voluntariatul înseamnă socializare, compasiune, dragoste, înțelegere și, mai ales, responsabilitate. De asemenea, acesta mai presupune curaj, muncă, spirit civic, inițiativă și încredere.

Prima mea acțiune de voluntariat a fost la Festivalul Astra Film Junior Sibiu. Una dintre cele mai mari bucurii a fost să văd toți acei copii mici și drăguți, care veneau foarte entuziasmați la proiecțiile de film documentar. Deși erau foarte drăgălași, ne-a fost destul de greu să-i organizăm în săli, uneori venind în grupuri de câte 100 de elevi de la aceeași școală.

Pe lângă asta, o altă parte foarte importantă a fost socializarea și interacțiunea cu alte persoane. Am cunoscut atâși oameni noi, de diferite vârste, de la diferite școli. Între proiecții, luam prânzul împreună și ne făceam planuri pentru următoarea zi. Programul era destul de încărcat, căci aveam activitate de la 8:00 la 15:00 în fiecare zi.

Am învățat foarte multe lucruri noi, în special aspecte care țin de organizare și coordonare, fiind nevoiți să găsim rezolvări spontane la problemele apărute. Până atunci, singurele momente în care am avut nevoie de aceste două valori au fost proiectele școlare. Însa, în cadrul acestora deja cunoșteam echipa și ne era foarte ușor să colaborăm.

Voluntariatul înseamnă a oferi celorlalți timpul și energia ta, înseamnă să dorești să devii un model pentru cei din jurul tău. Efortul îți va fi răsplătit cu numeroase satisfacții și beneficii. Voluntariatul te poate ajuta totodată să dobândești experiență pe piața muncii și chiar să-ți descoperi viitoarea carieră.

Grafică: Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Relations between nations are too important to be left to governments alone

Daria Grecu, clasa a XI-a F

I am not a politician. I'm just a storyteller. And the stories I'm going to tell you are going to be about a lot more than just good or bad people, heroes or villains, truths or lies.

Alexander Betts, a British social scientist whom I consider a fantastic storyteller, is someone I'd like to mention as I begin my first tale. According to him, it was the morning of June 24, 2016, when the British people awakened to hear that their country had decided to leave the European Union, their Prime Minister had resigned, and Scotland was considering conducting a referendum that may bring to an end the very existence of the United Kingdom.

That was a big shock for them and the rest of the world and it also triggered a full political catastrophe in their country over the next few days. But what did we learn from it? In hindsight, this huge event made all of us realise how embarrassedly oblivious we seem to be about how divided our communities are. Therefore, Brexit represents something that regards all of us and it reveals the unfolded truth about the current state of politics. Politics today involves more than simply the right and left, not simply tax and spend anymore. It's about globalisation. The fault line of contemporary politics is between those who embrace globalisation and those who fear it.

Lest we forget about the first story, I'd like to start my second one with the following quote by John Lewis: "*The vote is precious. It is the most powerful nonviolent tool we have in a democratic society. And we have to use it.*". John Lewis is often regarded as one of the bravest figures to emerge from the American Civil Rights Movement and he devoted his existence to safeguarding human rights and ensuring civil freedoms. This quote emphasises the significance of voting in a democratic society and highlights it as a powerful nonviolent means of making a change. People are encouraged to exercise their right to vote and use it as a tool for shaping their society.

Voting gives people an opportunity to express partisanship and satisfy their need to feel a sense of belonging. It is about active citizenship and implication in society. The long battle for the right to vote can be viewed as the manifestation of a profound human craving for personal fulfilment. When talking about elections, all citizens of a country know that they have the right and the chance to vote. But still, the problem is motivation. How come some people are more involved in society than others?

The answer lies within 3 factors.

First: systemic grievances with the system of government, meaning that some people feel that they are unrepresented by politicians, therefore comes the desire for people to “take back control” of their own lives, through voting. **Second:** the disappointment resulted from the difference between expectations and results, which means that the fear of being wrong is greater than the desire to be right. **And third:** the stake of the vote, viewed from the personal point of view, as simple as that.

Now, let me step back and ask you one very straightforward question: What can influence electoral behaviour? I would say it is the feeling of belonging to a community and the sense of duty, and these are the simple truths.

When it comes to young people, including myself, we may be more mobile than the elderly, but less integrated into local communities. The result of the elections does not seem to have such a big stake for us. To say the truth, we also have a non-participative culture. Maybe it is just a sense of disempowerment, or maybe we prefer a more direct, non-institutionalized form of activism.

When it comes to mature and elderly people, they acquire a sense of civic duty and believe that voting is not only a right but also a moral obligation of every citizen.

When discussing a nation's connections with other nations on the world stage, its citizens may not seem important. Some claim that the government alone should handle such diplomatic matters. But in actuality, it is the population that expresses its views by choosing who will represent it at a higher level, through voting. Therefore, people are indirectly involved in these international relationships and they are essential for defining the government in the first place.

What I would like everyone to reflect on is the following idea, by Herbert George Wells: “*Fight it, or accept it. Fear it, or control it.*”. Remembering the first story, some of the British people were afraid of leaving the European Union, and some of them were really afraid of remaining. Therefore, controlling the outcome meant voting at the referendum. Voting is an essential aspect of a democracy, but it is not the only one. A well-functioning society also requires the protection of human rights, the freedom of speech and the rule of law.

There was a huge shock when the results of the referendum came in, about leaving the European Union. Hence, the people who wanted to remain went on strikes, called for a second referendum and fought with their hearts for what they thought was right. While some of them chose to accept it. Some say that the government was the hero and that the good people were rescued. While others say the government was the villain and that the so-called truth was all a lie. But democracy is not just about getting the results we want. It is about upholding the principles of justice, equality, and freedom for all.

My stories are now finished. History has been written, but it has not always been right or complete. My name is Daria Grecu and, at the end of the day, I am not a politician, I am just a storyteller.

Întâlnire cu scriitoarea Adina Popescu Loloiu Maia, clasa a IX-a E

V-ați întrebat vreodată ce putere poate avea scrisul? Oare de unde își culeg scriitorii ideile de a crea povești îndrăgite de toți cititorii? Sau, poate, ce etape parcurge o poveste în călătoria ei, de la o simplă idee de început, la un nou-nouț exemplar în bibliotecă?

Răspunsurile acestor întrebări le-am descoperit împreună cu îndrăgita scriitoare Adina Popescu, păziți de rafturile înțesate de cărți și proiecte ale CDI-ului, locul nostru favorit din Colegiul „Gheorghe Lazăr”.

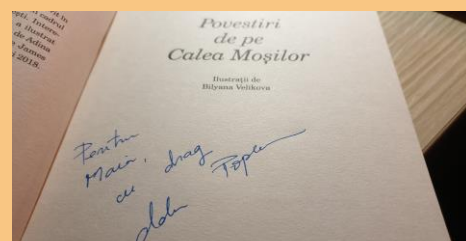
Prima activitate interactivă – „de încălzire” – a implicat puțină recuzită și multă, multă imaginație: oare ce se poate ascunde într-o valiză? Vechiul cufăr, ascuns de timbre și poze ce păreau fermecate, ne-a însoțit prin călătorii, și ne-a vegheat amintirile, stârnindu-ne o dorință acută de a călători și de a citi povești în prag de aventură.

Discuțiile de după-amiază continuă cu mult-așteptata întrebare: ce cărți vă place să citiți? – căci pasiunea generală pentru lectură era evidentă, iar fiecare dintre noi era nerăbdător să-și împărtășească preferințele și lecturile favorite. Nenumărate titluri au fost amintite, însoțite de categoria de carte în care se regăseau, alături de o scurtă prezentare, ocazional – fiindcă lecturile cele mai bune sunt prea bune pentru a nu fi povestite. Printre lecturile menționate, am povestit cu entuziasm despre volumele preferate scrise de Adina Popescu: „Povestiri de pe Calea Moșilor”, „Vine vacanța cu trenul din Franța” și duologia (trilogia în devenire, suntem încântați să spunem) „O istorie secretă a istoriei vampirilor” – „Cartea Pricoliciului” și „Cartea fetei-vampir”.

Întâlnirea care ne-a bucurat (ne)așteptat de mult s-a încheiat cu o mulțime de elevi ce nu încetau să pună întrebări și cu o scriitoare care nu s-a plictisit de noi. Ne-a povestit despre viața de scriitor, lecturi preferate, obiceiuri, sfaturi și impresii, mulțumindu-ne cu răspunsuri și bucurându-ne cu zâmbete pe toți.

Ne-a bucurat tot ce-a fost în după-amiaza aceea. Așteptăm cu și mai multă nerăbdare viitoare întâlniri!

Întâlnire cu Radu Vancu, poet contemporan al Sibiului Ana Timofte, clasa a X-a I

În ziua de 4 mai, la biblioteca Colegiului Național „Ghe. Lazăr” din Sibiu, s-a purtat un dialog intim și modest între Radu Vancu și elevii pasionați de literatură ai școlii, alături de doamnele profesoare Ana-Maria Bedreagă și Marcela Ciobănuț. Fost lăzărist și actual profesor la Universitatea „Lucian Blaga”, poetul și romancierul sibian ne-a împărtășit experiențe și cunoștințe proprii, deschizându-ne perspective noi și oferindu-ne sfaturi sincere pentru scrierea literară. În următoarele rânduri voi reda dialogul dintre noi în mod indirect, sperând să evidențiez cât mai bine esența cuvintelor sale.

Cum v-ați descoperit pasiunea pentru literatură?

Probabil o poveste bine cunoscută este aceea că visul său de a publica scrieri a început încă de când era „prin clasa a VI-a”. „Abia în clasa a XI-a am înțeles cu adevărat ce doresc să fie literatura pentru mine” ne-a spus el. Conform unor scriitori, romanele sunt nenecesar de lungi. Poveștile de sute de pagini pot fi rezumate, de fapt, într-o esență de doar câteva pagini, câte poți număra pe degete. Însă altă perspectivă, cu care este total de acord și poetul nostru, este că „romanul nu se poate rezuma”, frumusețea lui fiind exact scrierea pe larg, incorporând în acesta frumusețea întâmplărilor și a limbajului. Când citești ceva, „trebuie să crească ceva în tine”, literatura este o intensificare a realității care ar trebui să stimuleze reacții fizice ale corpului în prezența frumuseții.

Ați dorit vreodată să renunțați la scris?

Nu cred” a răspuns zâmbind. „Cei mai mulți dintre noi nu avem forța să ne oprim... Sunt scriitori care au impresia că au zis tot ce au avut de zis și nu e nimic rău în asta.” . Pentru un artist este chinuitor să aibă nesiguranța succesului sau a eșecului, însă Radu Vancu continuă să scrie, încercând să surprindă cititorii mereu cu ceva nou. Să scrii este o plăcere extraordinară, chiar dacă este dificil.

Cum vă vine inspirația?

„Nimeni nu poate răspunde la asta. Voi încerca să vă spun cum e în cazul meu.” Poetul spune că nu există o rețetă, trebuie pur și simplu să ne apucăm de scris. Câteva sfaturi pentru tinerii scriitori ar fi:

- să scrie o anumită cantitate zilnic;
- să nu scrie niciodată tot ce au în minte, să-și lase un cârlig de care să se poată agăța ziua următoare;
- să aibă forța să se ducă unde emoțiile lor sunt cele mai intense – trebuie să scrie în și despre epicentrul lor, din lumina și din umbra proprie;

Credeți că un poet ar trebui să se concentreze pe amprenta de grandoare pe care o lasă în urma lui?

„Cred că doar scriitorii slabi au conștiința nemuririi proprii” afirmă acesta. Scriitorii mari sunt mai degrabă cei care au conștiința fragilității umanului. Arta nimănui nu justifică nimic, aceasta trebuie să fie doar „ceva ce conține cantitatea maxima de adevăr și frumusețe pe care o poți exprima”. Trebuie „să scrii despre suferința și lumina care intră în creierul și în inima ta prin același loc”.

Ce parte din literatura dumneavoastră vă este cea mai dragă, proza sau poezia?

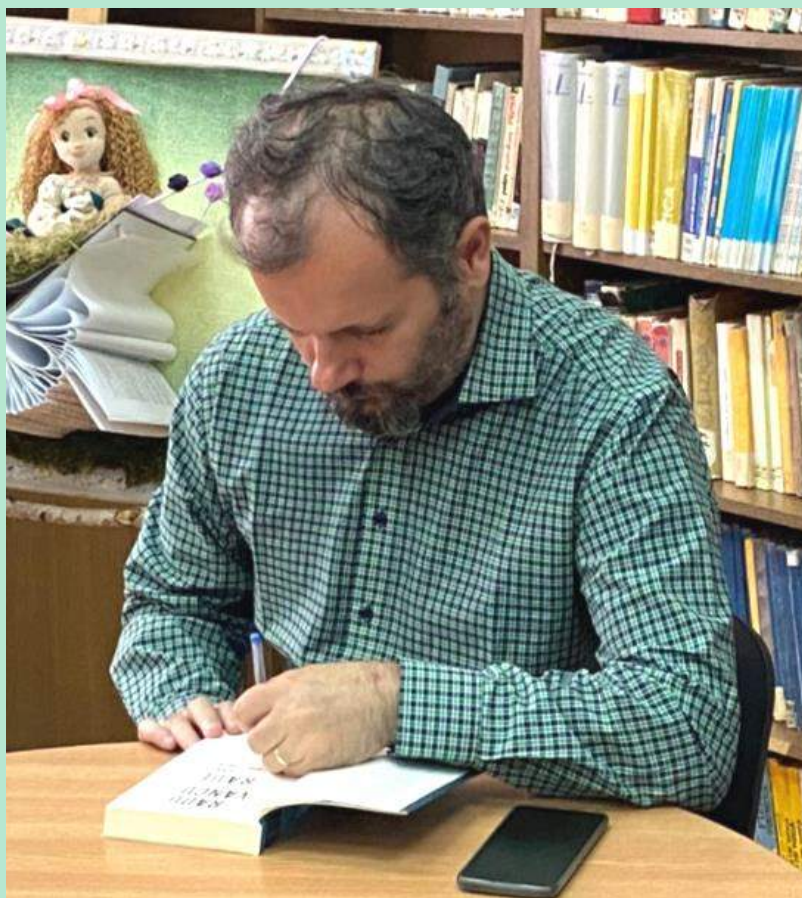
„Recunosc că sunt atașat de cele mai prăpădite cărți ale mele”. Radu Vancu alege cu greu poezia peste proză. „Poezia e intensitate supremă, trebuie să redau tot în doar câteva imagini”. Scriitorul mai afirmă și că poezia românească este atât o binecuvântare cât și un blestem pentru noi, pentru că aceasta este în general intraductibilă.

La întâlnirea cu dumneavoastră din cadrul Olimpiadei Naționale de Limba și Literatura Română, ați mărturisit că doriți ca poezia pe care o scrieți să vă schimbe radical în bine. A reușit să aibă acest efect?

„Nu n-a reușit... E ceva la care visez. Sunt puțini care reușesc să se lase schimbați de propria artă”

Care este profilul dumneavoastră de cititor? Cum arată cititorul ideal?

„Sunt un cititor de tip haplea, citesc mai multe cărți de o dată”. Poetul preferă romanele groase, poezia, fizica și arheologia de popularizare. Cititorul ideal ar fi cel care are un auz absolut pentru uman, cel care, când citește, surprinde în tonul vocii sale până și cele mai mici subtilități ale textului.

Ce alte personaje din „Transparența” sunt prototipuri umane?

În afară de „Ilie R.”, mai este „Corina” și „soțul ei din Danemarca” și, bineînțeles, eu. „M-am simțit foarte egoist când mă inspiram din viața lor, am avut inima strânsă când am publicat romanul, însă lucrurile simple nu merită făcute. Mi-am dat o temă grea”. El crede că un roman bun este unul plin de lucruri realiste dar căruia îi inserezi un miez incredibil. „Ne vine să ne decupăm din realitate”, de aici i-a venit ideea cu personajul transparent. „R” este biografia lui trecută, iar „Vancu” este în oarecare măsură biografia lui viitoare, declară scriitorul.

Exista un loc din Sibiu în care va simți inspirat ?

„Mă simt bine în orașe mici. Dacă vrei să găsești frumusețe în Sibiu, o găsești. Pot să găsesc liniștea în Sibiu foarte repede. Cel mai des scriu la Starbucks, asta dacă nu scriu acasă.”

Ca ultime cuvinte, Radu Vancu ne-a spus că iubește muzica și că știe să cânte la muzicuță. O observație a fost că trebuie introdusă literatură scrisă de femei în programa școlară. De asemenea, ar introduce mai multe texte contemporane în manuale, și ar începe cu acestea, mai apoi trecând în ordine invers cronologică prin restul operelor literare. Literatura nu este un concept mort, elevii ar trebui să cunoască textele scrise azi.

Reflecția mea asupra dialogului cu poetul sibian m-a dus spre o concluzie clișeică. Literatura și cititul în sine aduce un plus imens de cunoaștere și cultură generală, care este la fel de important precum cunoștințele științifice sau ca orice altă formă de artă. În viață trebuie să rămânem activi, preocupați de societatea în care trăim și preocupați de propria noastră ființă, dornici să ne îmbunătățim. E necesar să găsim un scop al vieții care să ne aducă mai mult ca orice, fericire, și să nu renunțăm la micile noastre visuri, care pot într-adevăr deveni realitate. O întâlnire cu poeți sau scriitori nu poate decât să te îndemne la citit și, eventual și la scris, și să îți redeschidă ochii către o lume a artelor și a frumosului, un univers al celei mai plăcute vulnerabilități. Arta în general readuce ființei umane cele mai adânci sentimente ale sale, cu bune și cu rele, și îl împinge spre a le exterioriza într-un mod la fel de intens precum operele în sine.

„Femeia în fața oglinzii” de Eric-Emmanuel Schmitt - Recenzie de carte -

Această carte este dedicată analizei psihologice a trei femei din perioade diferite ale istoriei- Renașterea, începutul secolului XX și zilele noastre.

Cititorul, pătrunzând adânc în gândurile personajelor feminine, descoperă o profunzime și o coerență aparte. Ceea ce este de-a dreptul uimitor este faptul că un bărbat a reușit să capteze în creația sa trăsături tipic femeiești, cu care suntem atât de obișnuite, încât mai mereu trec neobservate sau insuficient apreciate. Crezând că sentimentele noastre nu sunt demne de a fi împărtășite, le ignorăm sau le păstrăm secret. În această carte, frământările sexului feminin, considerat adesea prea emotiv, nu sunt frământări iraționale, ci au niște cauze mai puțin evidente, pe care societatea tinde să le ignore – o problemă fundamentală cu rădăcini adânci. Însă răspunsurile femeilor la problemele cotidiene nu sunt oare doar căi de revărsare a bagajului emoțional acumulat de prea mult timp?

Cartea are ca scop evidențierea problemelor femeilor, ce rămân constante de-a lungul timpului: credința că opinia celor din jur este mai importantă decât opinia propriei persoane, stereotipuri ce produc suferințe, docilitatea și naivitatea. Simultan, surprinde nevoia femeilor de a se revolta împotriva regulilor societății prin diferite manifestări.

Text & grafică:

Sasu Gabriela,
clasa a XI-a F

Felix Sima intrând în casa lui Costache Giurgiuveanu,
în „Enigma Otiliei” de George Călinescu
Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Lansări de carte & decernarea premiului „Euforion”,
în amintirea zilei de 5 noiembrie a anului 22 din mileniu

Loloiu Maia, clasa a IX-a E

Vremea unei clipe de sâmbătă îmbrățișată de ceață – părea o zi de vară îmbătrânită, când totul se scufundă într-un lent și calm înțeles de toată lumea, fără grabă, ci doar de impresii paradoxale. Și poezie. Știți sentimentul? Aducând, deodată, nu doar poezia, ci și puterea unei cunoașteri ce oferă arome de incredibil și amuțiri dinamice, nespus-îndrăgita scriitoare Ana Blandiana umple, cu o stare de lumină nefirească, entuziasmul tuturor ce îi așteptam sosirea. Admiram cu un surâs copilăresc decorul, scena ce fusese aranjată simplu și atent – un puzzle, completat spre maximul de solemnitate de către zâmbetul scriitoarei.

Întâile vorbe are profesorului universitar Ion Pop, poet, critic și istoric literar, inițiază prezentările ce urmează să se desfășoare în cadrul întâlnirii literare. Urmând prezentării revistei „Euforion”, publicație trimestrială de cultură, ce ajunge anul acesta la cea de-a XXII-a ediție, scriitoare Ana Blandiana conturează amintiri din viața sa, a poetului tânăr mai ales spiritual, căci „cifrele au gradul lor de falsitate”, recitând apoi dintre poemele sale

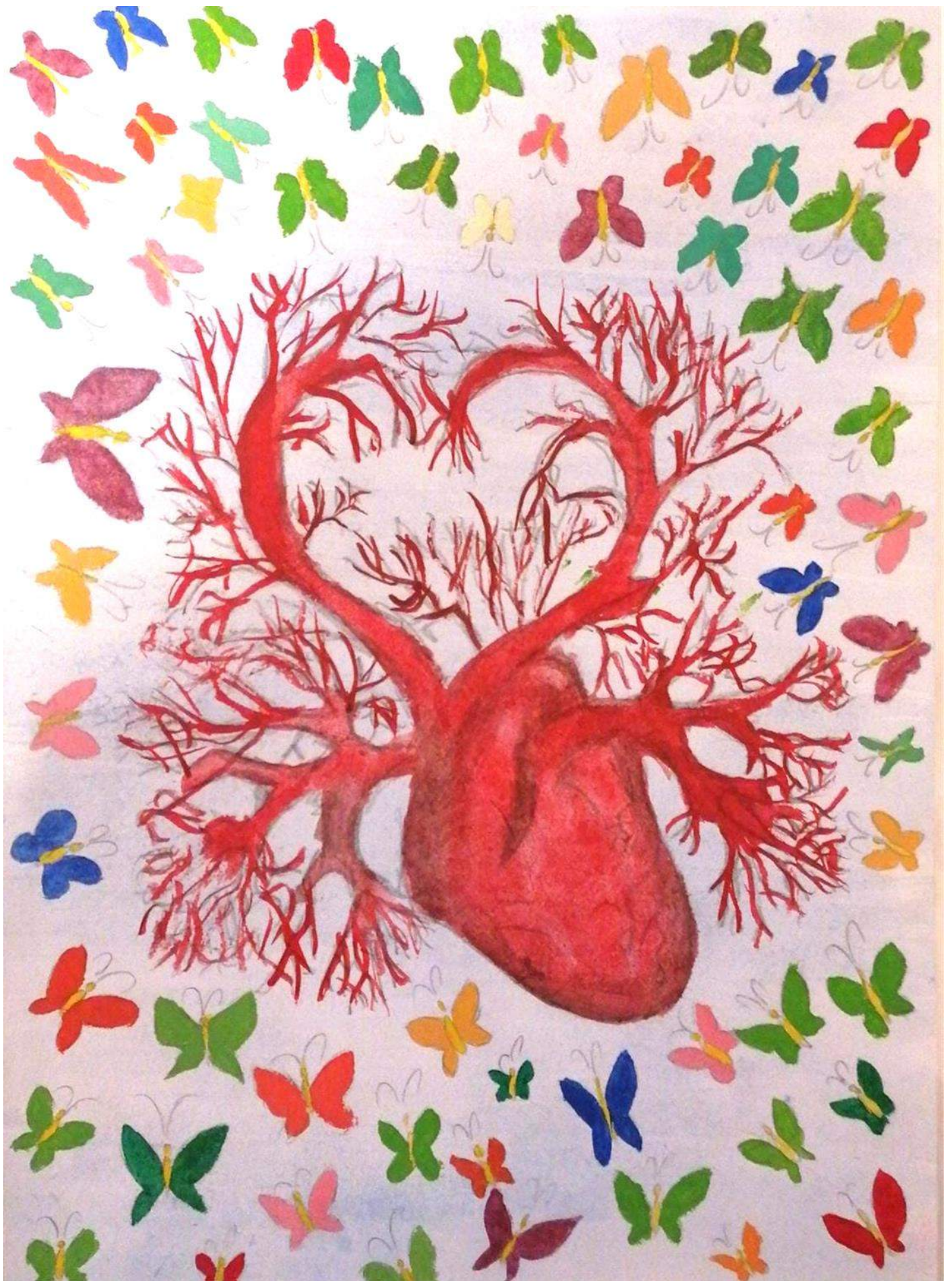
În liniștea ruptă dintr-un farmec uluitor, lumina ambientală devine calea versurilor spre unirea viului. Am îndrăznit să închid ochii, poate doar clipind lent, pierdut. Mereu am trăit un plâns lăuntric în trecerea prin poezia Anei Blandiana – neprevăzutul, deși devine un act de rutină în lirica scriitoarei, puterea cu care acesta există atât de viu doar din cuvânt este... neașteptat. „Poezia era ultimul loc în care se mai păstrau niște molecule de libertate” și „Libertatea, ca noțiune vectorială, este în curs de a se produce, de a se naște, este în curs de a exista” afirmă Ion Pop, într-o stare de amplă contemplație, fraze ce, de fapt, impun tematica discuțiilor ce urmează.

Întâlnirea literară a dimineații se încheie cu întrebări ce circulă timid din partea publicului prezent și idei transmise cu admirabilă dezinvoltură și vizibil interes de către scriitoarea Ana Blandiana, printre care, la întrebarea formulată după ideea „În ce măsură implicarea artistului de a îndruma societatea spre o lume sănătoasă este luată în seamă?”, scriitoarea citează din Dante Alighieri, sugerând degradarea, în lumea contemporană, a luminii culturii. Încheierea fusese marcată de o neașteptată bucurie și energie doar veselă, când, cu ocazia decernării premiului „Justin Panța” scriitoarei Ana Blandiana, aceasta este, metaforic, îmbrățișată de zâmbet, flori și cântec de zâmbet și despre flori.

O trecută întâlnire cu scriitoarea Ana Blandiana, la Sibiu, prinsese contur la Târgul Gaudeamus, odată cu luna septembrie a anului 2021. La vremea aceea, în ciuda verii de lumină ce nu mai dorea să ne părăsească, scriitoarea devenise centrul de lumină al tuturor. Prezentarea volumului de poezie „Variațiuni pe o temă dată” continuă să mă fascineze, încă, în amintire. Cadrul și atmosfera clipelor prezente în preajma scriitoarei Ana Blandiana sunt incomparabile, inconfundabile, imperisabile – aduceri-aminte de veșnicii.

Prețuiesc întâlnirile ce mi-au umplut toamna, brațele și sufletul cu poezie.

Alexandra Bunea, clasa a X-a E

Mediul ficțional, spațiu ideal al manifestării iubirii

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

„O dragoste neîmpărtășită e mai frumoasă decât una reală, care constă din hărțuieli zilnice, scene de gelozie, certuri inevitabile. E pură. Ce idee! Sunt numai puțin fantastă. Fantezia e răsplata norocului meu, e compensația răutății oamenilor, e arma mea de apărare.” – Elena-Margareta Ionescu, Jurnal cu și fără Nae Ionescu

Poate că cea mai bine reprezentată temă literară este iubirea.

În consecință, consider că universul fantastic este mediul ideal în care se poate manifesta cristalizarea iubirii.

În primul rând, în realitate, noi nu ne îndrăgostim de o persoană adevărată, ci de o proiecție a noastră asupra ei. Iubim să iubim și iubim să fim iubiți. Obsesia oamenilor față de iubire a început încă din Antichitate, cu **mitul androgenului din „Banchetul” lui Platon**. El spunea că înainte exista androgenul, o ființă alcătuită din doi oameni: două capete, patru mâini, patru picioare, două suflete. Astfel, androgenii erau femeie-femeie, femeie-bărbat și bărbat-bărbat. Zeii se temeau de puterea androgenilor, așa că i-au despărțit. Oamenii separați erau distruși de dor și singurătate, motiv pentru care zeii l-au creat pe Eros, cu scopul de a semăna iubire în lume. De atunci, oamenii își petrec viața căutându-și jumătatea. Din mitul androgenului a luat naștere și **mitul sufletelor pereche**. Obsesia umană pentru găsirea sufletului pereche dezvoltă atât cultul narcisic, întrucât credem că cineva există pentru noi, cineva e născut pentru a ne iubi, cât și o viziune generală pasivă asupra iubirii. Un om ce privește pasiv iubirea se întreabă „Ce pot face pentru a fi iubit?”, pe când cel cu o viziune activă se întreabă „Cum pot iubi mai bine?”. Când căutăm cea mai compatibilă persoană, căutăm de fapt persoana care ne oglindește cel mai fidel. Astfel, în loc să ne îndrăgostim de persoana reală, noi ne proiectăm în ea și ne îndrăgostim de trăsăturile proprii pe care le observăm în celălalt. Ne îndrăgostim de faptul că avem atât de multe lucruri în comun. Ajungem să proiectăm valorile pe care dorim să le găsim în cineva, ignorând restul trăsăturilor care ies din tiparul ideal. Este ușor să iubești un necunoscut, întrucât întruchipează o veselă goală pe care o putem umple după bunul plac. Acest aspect se distinge foarte clar în **„Lolita” de Vladimir Nabokov**. Naratorul protagonist, Humbert Humbert o iubește pe Dolores doar cât timp fata îi întruchipează iubirea inițială. El se autointitulează un *nimpholept*, iar ea este *nimpheta* care l-a vrăjit coștient și pe deplin voluntar, estetica acestei categorii bazându-se pe pur erotism. Bărbatul o idealizează și sexualizează, iubind-o doar cât timp ea se încadrează în încarnarea ideală a nimfetei: adică înainte de pubertate. Asta demonstrează că Humbert nu este atras de Lolita pentru ea însăși, evident, ci pentru că ea corespunde tiparului primei lui iubiri, Annabel, o fată de 12 ani.

Totuși, pe parcursul timpului, și Annabel a fost dezumanizată și redusă la un ideal feminin, deoarece lui îi este mai dor de ea decât o ține cu adevărat minte. El o privește din prezent printr-un filtru, pe care apoi îl aplică asupra fetelor prepubescente. Când Dolores o să afișeze schimbări corporale normale adolescenței (ca părul corporal sau coșurile și imperfecțiunile), Humbert spune că o nimfetă își pierde magia. În același mod, Sibyl Vane din „**Portretul lui Dorian Gray**” de **Oscar Wilde** cade pradă idealizării unui bărbat. În cuplu, amândoi sunt personaje mitofore - Dorian Gray recompune destinul lui Narcissus, iar însuși numele lui Sibyl Vane face trimitere la sibilele din Grecia Antică, femei înzestrate cu darul profeției, iar Vane simbolizează vanitatea și orgoliul lui Dorian. Faptul că numele lor rimează arată că ei se oglindesc perfect, iluzia cuplului primordial. Numele ei sugerează că pentru Dorian ea e o proiecție, o iubire idealizată, o femeie trofeu pe care o iubește cât timp rămâne în tiparul femeii ideale din rolurile pe care le joacă. El nu o iubește pe ea, cât iubește ideea ca ea întruchipează perfecțiunea. Când ea iese din tiparul perfecțiunii, Dorian nu o mai iubește.

În al doilea rând, mediul ficțional se manifestă ca o scăpare din realitatea dureroasă a iubirii. O dragoste neîmpărtășită este mai frumoasă decât una reală, deoarece putem trăi prin intermediul imaginației ceea ce vrem de la iubire, fără a rămâne vulnerabili și fără a risca expunerea la respingere și ridiculizare. Din acest motiv Felix din „**Enigma Otiliei**” de **George Călinescu** se simte mai apropiat de Otilia în camera ei, comparativ cu în preajma ei. Deoarece odaia fetei oglindește niște idealuri: emană inteligență și feminitate. În această încăpere, el este în continuare expus la valorile de care s-a îndrăgostit la Otilia, dar rămâne simultan protejat, în contrast cu interacțiunile directe cu fata, când poate fi tratat cu răceală. Chiar și suferința ce se naște din neîmpărtășirea sentimentelor de dragoste e protectoare, căci noi găsim confort în ea. Aceleași sentimente sunt încercate și de protagonistul visător din „**Noapți albe**” de **Fiodor Dostoievski**. El se îndrăgostește chiar de fata ce l-a pus să îi promită că nu se va îndrăgosti de ea, căci ea iubește pe altcineva. Pe parcursul cărții, ea, Nastenka, exclamă: „*De ce el nu e tu? De ce el nu e ca tine? El nu e la fel de bun ca tine, chiar dacă îl iubesc mai mult decât pe tine!*”. În perspectiva Nastenkăi, iubirea e cruda căci nu alegem de cine ne îndrăgostim, iar în perspectiva protagonistului, durerea se naște din nerez reciprocitatea sentimentelor, deși valorile i-au fost confirmate. Iubirea reală este dureroasă, deoarece Erosul vine mereu însoțit de Anteros, care întrupează fața urâtă, egoistă, geloasă, imorală a iubirii. Iubirea este împânzită de scene de gelozie. Gelozia este tema principală a romanului „**Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război**” de **Camil Petrescu**, fiind declanșată de orgoliu și pasiune totodată. Protagonistul dezvoltă o obsesie pentru comportamentul soției sale, și începe să analizeze fiecare gest al său. Ea devine un obiect de studiu ce îi alimentează gelozia. Gelozia sa vine dintr-un orgoliu rănit de faptul că viziunea sa ideală despre iubire nu corespunde cu realitatea.

Pentru a se proteja de fețele urâte ale iubirii, oamenii găsesc scăpare în literatură. Prin intermediul personajelor în care s-au proiectat, pot trăi indirect poveștile lor de dragoste, fără consecințele dureroase ale iubirii. Astfel, literatura are rol catartic și terapeutic. Mediul ficțional acționează ca o scăpare din realitatea dureroasă a iubirii.

În concluzie, consider că literatura este locul ideal manifestării și cristalizării iubirii, deoarece, în realitate, noi nu ne îndrăgostim de o persoană adevărată, ci de o proiecție a noastră asupra ei, și mediul ficțional se manifestă ca o scăpare din realitatea dureroasă a iubirii.

Grafică: Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Ultima cină Loloiu Maia, clasa a IX-a E

Pentru clipa în care se va întâmpla
ca prăbușirea
să fie implozia
cosmosului de la Big Bang,
se pregătiră paharele
de vin – două,
de-o parte și de alta a mesei rotunde,
de efect anti-devastator.
Cina se prevăzuse... liniștită – deși
eleganța tinereții nemaiîntâlnite
provoacă arătarea (demodată)
într-o luptă
interioară.

Diversitatea conținutului farfuriilor
de stele,
atât de copleșitor,
deveni neinteresant. Banal.
Doar o umplutură seacă
între privirile celor doi –
ochii le mișunau cercetători
(să fie de la paharele ce-au fost golite?),
pregătindu-și armele
de muțenie usturătoare
și... încruntare – căci potrivirea celor doi
era, cu certitudine, imposibilă.

Impasibila mândrie a firii degradate de vorbe
se dizolvă sub efectul fumului
de sfeclă plângăcioasă
și mucegai dulce.
Farfuriile, acum sparte,
își împrăștie cioburile – miliarde, miliarde,
în bezna neguroasă
a unei prăpastii stinse ce,
o singură dată,
le-a stat în cale...

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Sasu Gabriela, clasa a XI-a F

Amintiri de iubire

Loloiu Maia, clasa a IX-a E

totul începuse c-o definiție.
când egalul matematicii
nu mai e final,
când iubirea fusese doar
un gând...
când zâmbetul stârnise
logici spirituale. frumos, așa-i?

apoi,
totul a continuat
c-o neașteptată
„uitare de obișnuință”,
când dansul conectării și-a pierdut
ritmul,
când șoapta s-a prăbușit
într-o iarnă timpurie,
când...

când
ceața amintirii
este culeasă din roua dimineții,
pătând scrisori sfărmate-n sori
de beznă...

adun cu palmele frânte
neantul evocării tale;
paginile-s îngălbenite și
plouate deodată cu
bibliotecile de scrum...

când iubirea-i cartea
de pe raftul cel mai înalt,
uneori,
nici eu
nu mai ajung la ea.

Reflexie inumană

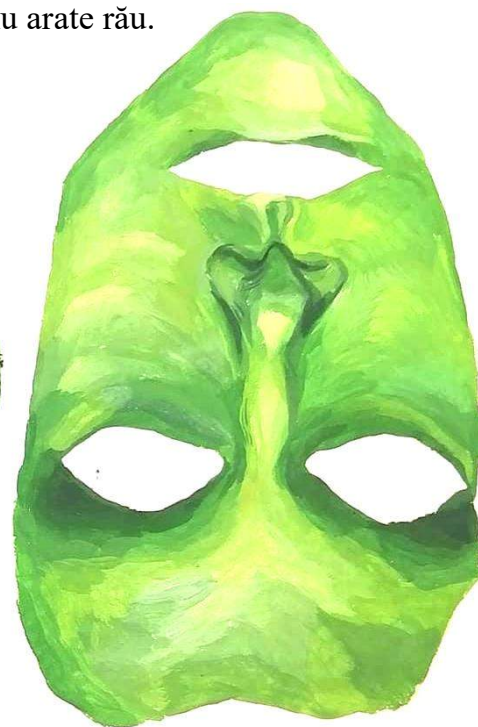
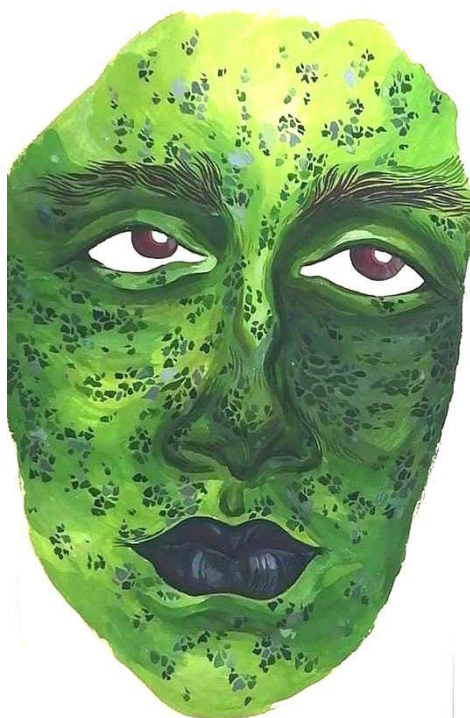
Diana Vîrlescu, clasa a XI-a I

Reflexia ta ușor dispare
Abia îmi mai pot sta pe picioare.
Mă trezesc de dimineață
Și te văd palid la față.

Eu te-ntreb dacă ești bine
Dar niciun semn de la tine
Și atunci îmi spun eu mie
Te-ai dus de aici, să-ți fie bine.

Nu știu zău cu cine ești,
Dar sper că apar în povești
Căci stau cu gândul doar la tine
Și nici mie nu-mi mai convine.

Chiar deloc, serios vorbind,
Sper că spui de mine glumind,
Că îmi place râsul tău de mor
Măcar așa aș ajunge să nu-mi mai fie dor
Și să stau iar lângă trupul tău
Și de data asta să nu arate rău.

Grafică: Dospinescu
Miruna, clasa a X-a I

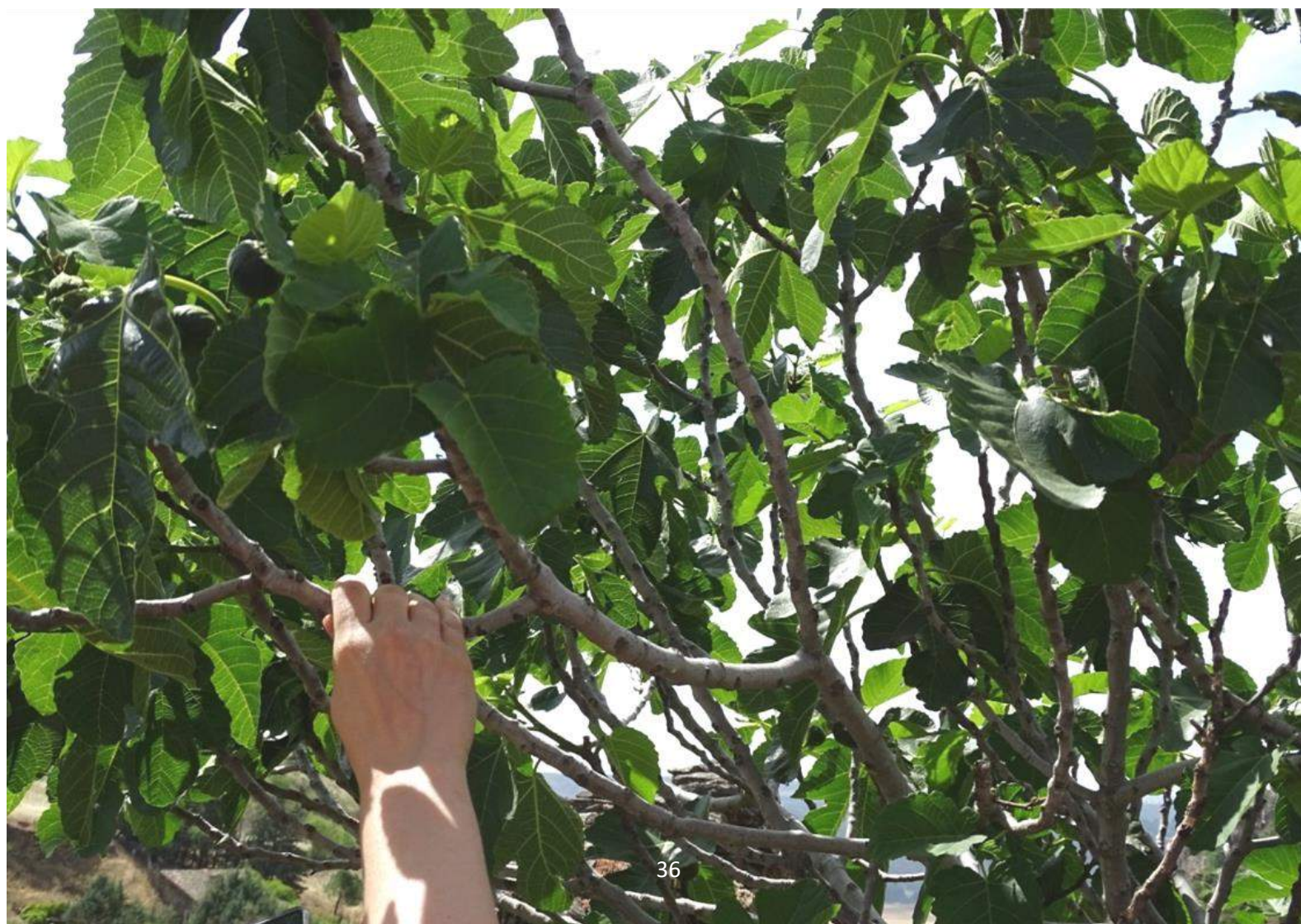
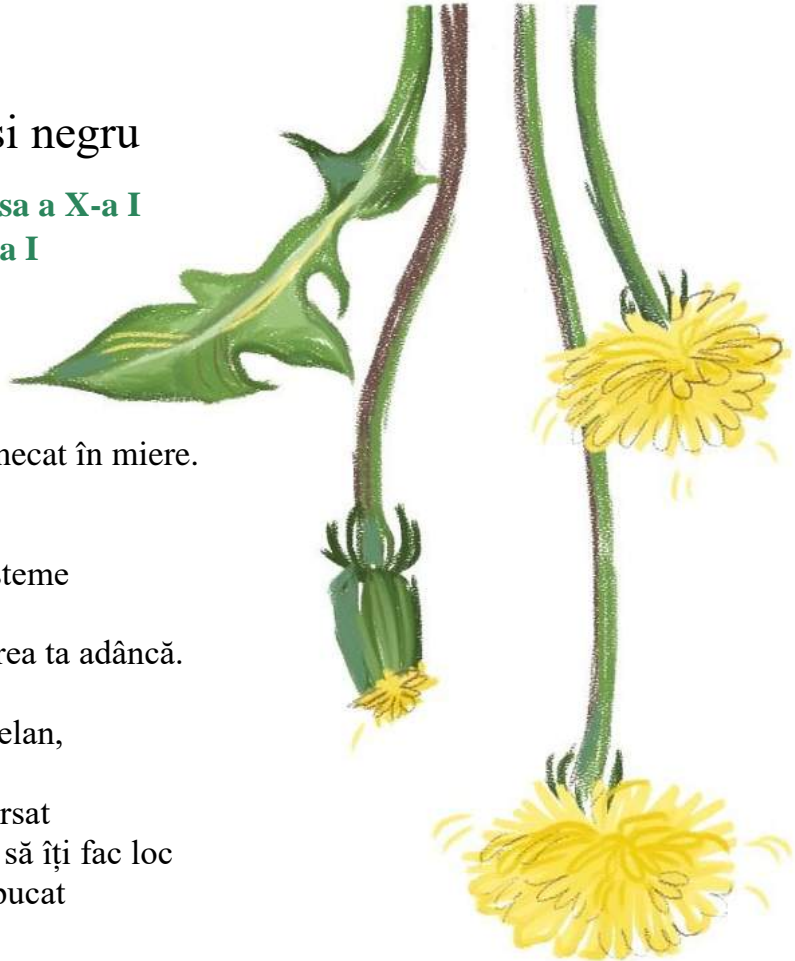
curcubeu care plânge în alb și negru

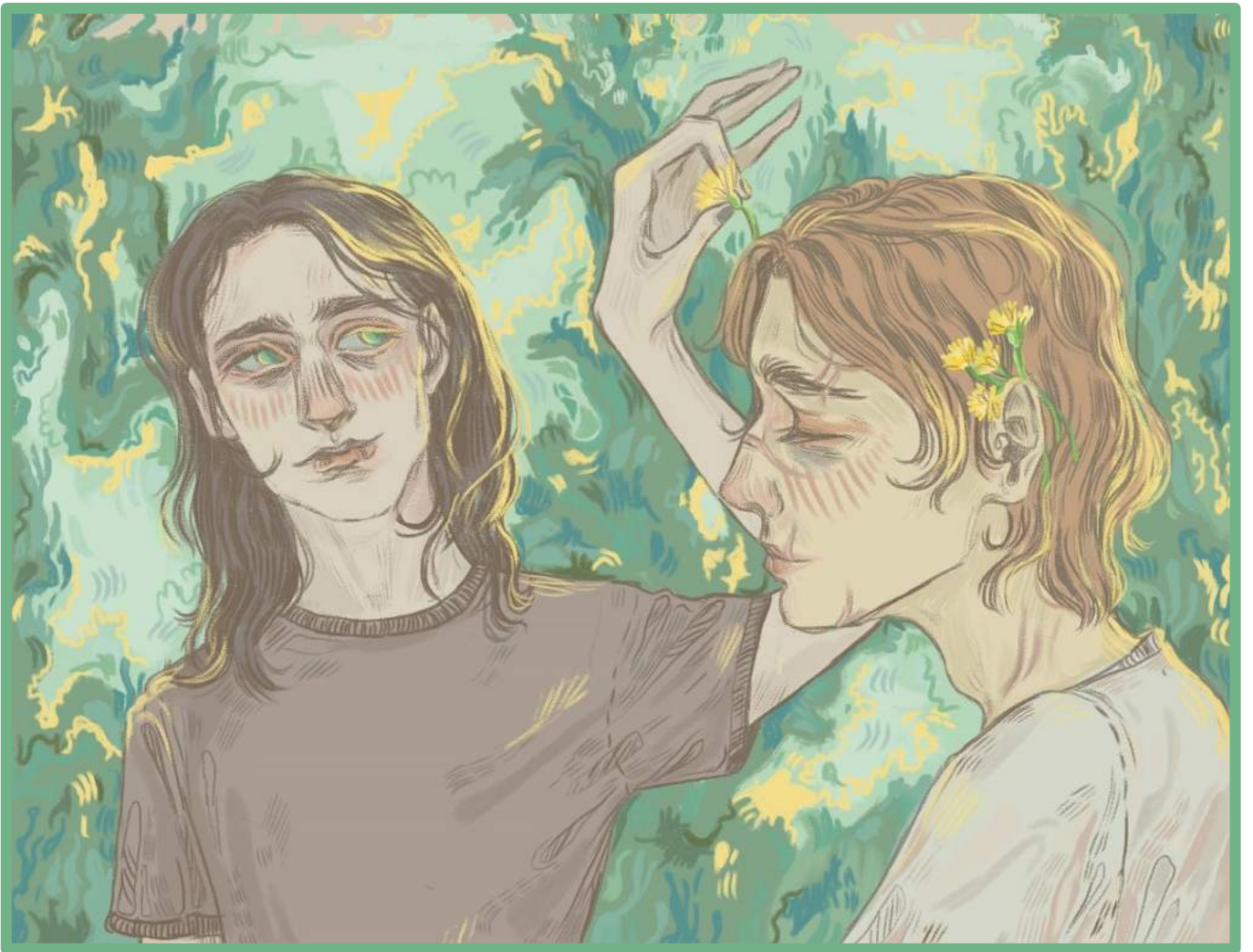
versuri & fotografie, **Andra Dachin, clasa a X-a I**
grafică, **Miruna Dospinescu, clasa a X-a I**

sângele meu este o rodie stoarsă
mângâierea ta o portocală sfărâmată
prin ochii tăi văd natura efemeră a verii
și soarele care plânge raze ca un fagure înecat în miere.

m-am scăldat în marea ta de bucurii
am trecut apoi prin nisipul de frici și blesteme
tot blazat ai rămas cu sufletul de stâncă
așa că m-am îngropat tot mai mult în marea ta adâncă.

uită-te mai aproape la pielea mea de porțelan,
te poți zări pe tine?
mi-ai dat prea mult din tine și m-am revărsat
mi-am depus esența mea de smochine ca să îți fac loc
mi-am lăsat părți din mine pe unde am apucat
prin păduri și oceane
iar apoi m-am cules din rânduri și romane
plasma ta s-a strecurat în corpul meu și a devenit esențială
iar eu am devenit fanatică și ți-am îngăduit toate fructele putrede.

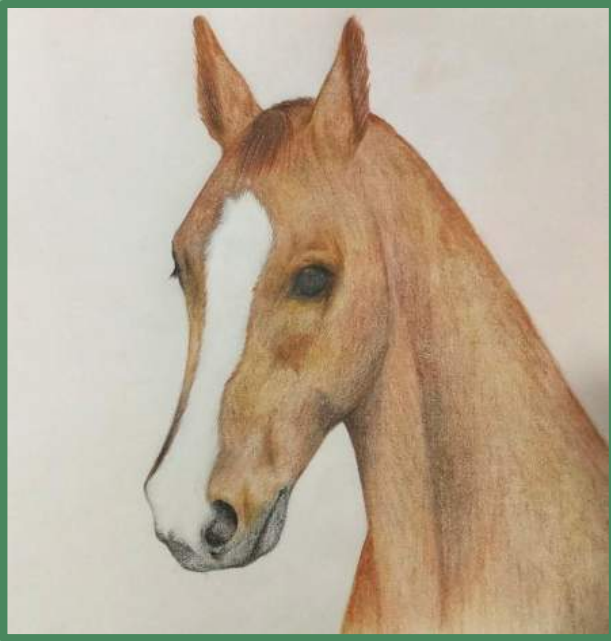

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

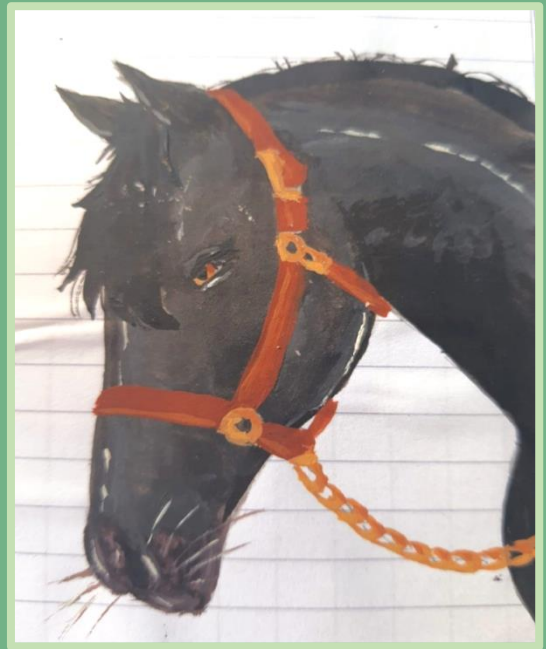

Brot Ștefania, clasa a IX-a I

Ighiștorfean Anca, clasa a X-a E

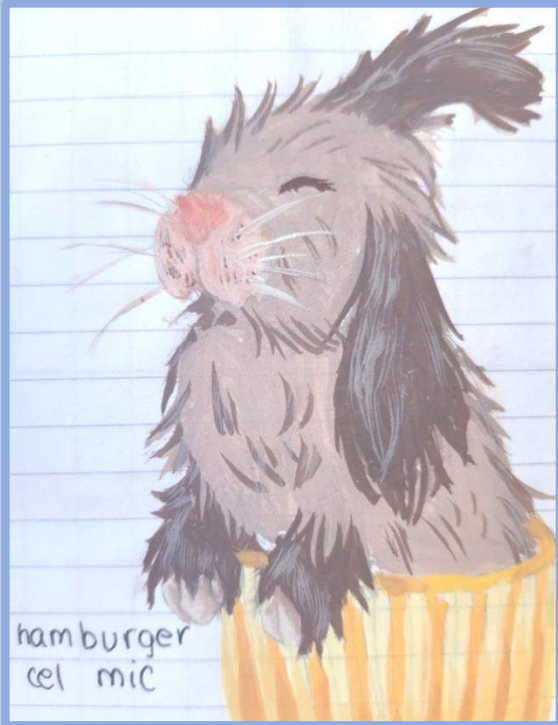
Denisov Anda, clasa a X-a D

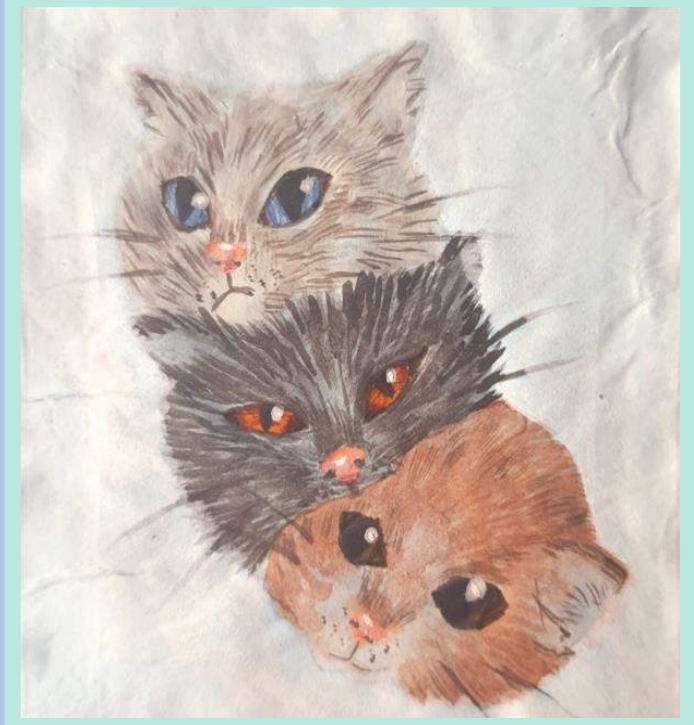
Ighiștorfean Anca, clasa a X-a E

Denisov Anda, clasa a X-a D

Denisov Anda, clasa a X-a D

Sasu Gabriela, clasa a XI-a F

Sevraj I

Andra Radu, clasa a X-a I

Dă-mi sevrajul
Vreau să simt veninul ce te-neacă;
Înfinge-ți în venele-mi psihoza și lasă mirajul
Mortalelor noastre patimi intern să mă desfacă.
Nu spune nimic- ochii-ți urlă mereu violent
Și așteaptă să ne-nghită mute șoapte;
Spectral trecut evanescent,
Din ce-au născut- cum au crescut fatalele fapte?
Aude-mi prin oase groaza pulsând
La fiecare-ți strop de sânge intoxicat;
La fel de puternic cum te mai aud râzând
Îți pot simți terebrantul plânset neîncetat.
Ești doar bucăți - fracturi din frântură damnată;
Mă întreb - are vreuna pata sângelui meu?
Ai schimba, de-ar fi posibil, istoria uitată,
Ai putea distruge rămasul memorialistic expozeu?
Ți-aș întinde mâini în trecut, aș căuta iertări încă neclare
Dar distanța e prea mare, legăturile și-au acceptat sentința.
Acum mâini întinse s-ar mânji de-o fatală violentare
Asupra maladiilor ce spiritual îți sufocă existența.
Și printre ruine știu că e finalul pierdut,
Epilogul visului pe care parcă putrezește-un coșmar;
Dar îngropat sub atât amar trecut
E totul mort, a-l căuta e în zadar.

De aș putea, ți-aș lua sevrajul
Aș înghiți întreg veninul, ai respira din nou;
Ți-aș simți prin vene psihoza, m-ar pătrunde mirajul,
Lăsând un răspuns către al mentalei grote ecou.
Și poate m-ar înghiți șoapte ale nevrozei nebuniei
Însă aș vedea, aș ști, aș înțelege, ți-aș trăi martirajul;
Aș simți și aș rezista, aș rezista, aș încerca să rezist maladiei
De-aș putea, de ți-aș lua, de mi-ai da doar - dă-mi sevrajul.

Ana

Sasu Gabriela, clasa a XI-a F

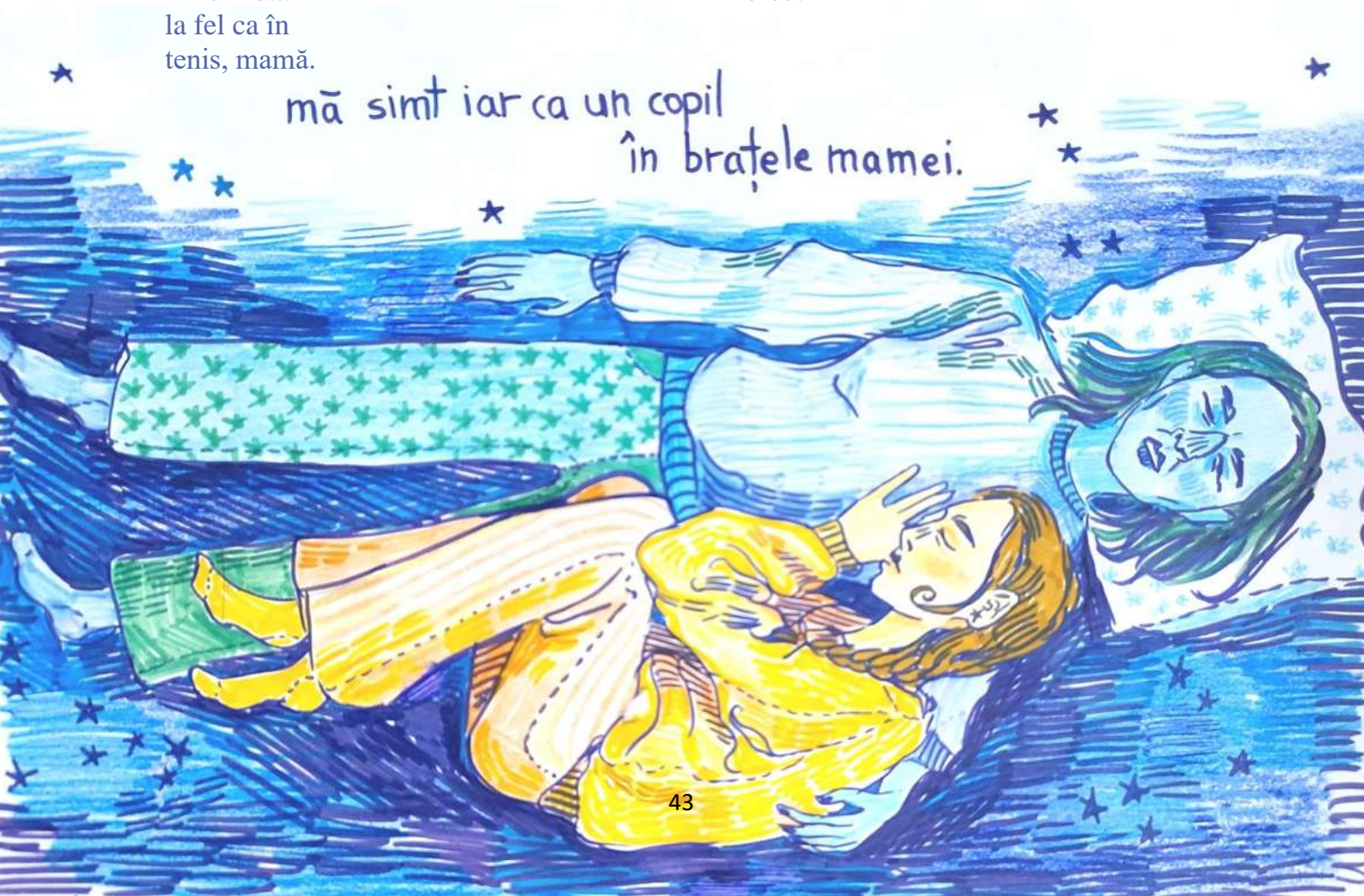
*mamă,
tenis-mamă*

căderea unei lacrimi rotunjite,
de sferă-minge,
sfidând granițe de-un timp
închis
interzis
oprind clipa chiar
într-o „lovire” de zâmbet,
ricoșând sufletul,
dar
învingând...
și începuturile de vorbă
sunt doar amintiri
când prada văilor dintre clipe,
obstacol-sărit,
veșnicii,
par doar priviri...
timpul se oprește în preajma ta,
mamă-tenis,
ca-ntr-o-ntristare euforică –
sunt clipe de iubire
ce rămân în urmă,
înflorind...
la fel ca în
tenis, mamă.

suflet-chip-culoare

albastru-mamă,
curcubeul frânt
din arome de înserare
numai albastru
te-ncruntă într-un violet apăsător
de-o ceață amară
și stacojiu ți-e zâmbetul
în lumina amiezii noastre.
știi, mamă,
toate stelele îți conturau chipul
în răs-clipa răs-timpului
înghesuindu-se
atât de voioase
în ochii tăi ce se închideau răs-etern,
într-un „niciodată”
de-o dimineață timpurie
știași, mamă:
în îmbrățișarea aceea
eram suflete de culoare, erai –
cum ar zice galaxiile și astăzi – ,
un colos – doar de iubire (albastră);
mereu.

*mă simt iar ca un copil
în brațele mamei.*

Vrem să vă dăruim câte o fereastră - Scenariu de teatru -

Loloiu Maia, clasa a IX-a E

Grafică: Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Personaje: INAD, INAC, CĂRȚ', SPIRIDUȘI;

Decor: scena este înțesată de nori de vată; cărți cu pagini de carton sunt presărate de jur împrejur. În centru, formând un semicerc, sunt așezate trei scaune de înălțimi și culori diferite, fiind caracteristice fiecărui personaj.

SCENA I

Spiriduși mișună grăbiți pe scenă. Se aud voci puternice din culise, semn că intră personajele.

INAD (intrând pe scenă înfuriat, gesticulând amplu cu pumnii încleștați) – Inadmisibil, domnule, inadmisibil! (se așază pe scaunul din stânga)

INAC (poartă o rochie lungă, de care aproape se împiedică) – Sunt inacceptabile fenomenele de acest fel! Vă spun eu, INAC-C-E-PTA...-BIL-...LEE! Așa este, inacceptabil! (se așază pe scaunul din dreapta)

INAD – Societatea de astăzi nu mai permite astfel de lucruri! Este inadmisibil!

INAC – De ce încă mai există astfel de pericole? Aproape mi-a distrus pielea!

INAD – Mi-au umplut mintea doar de idei! Idei! Cine a mai auzit de așa ceva?!

INAC – Erau atât de multe, veneau de peste tot...

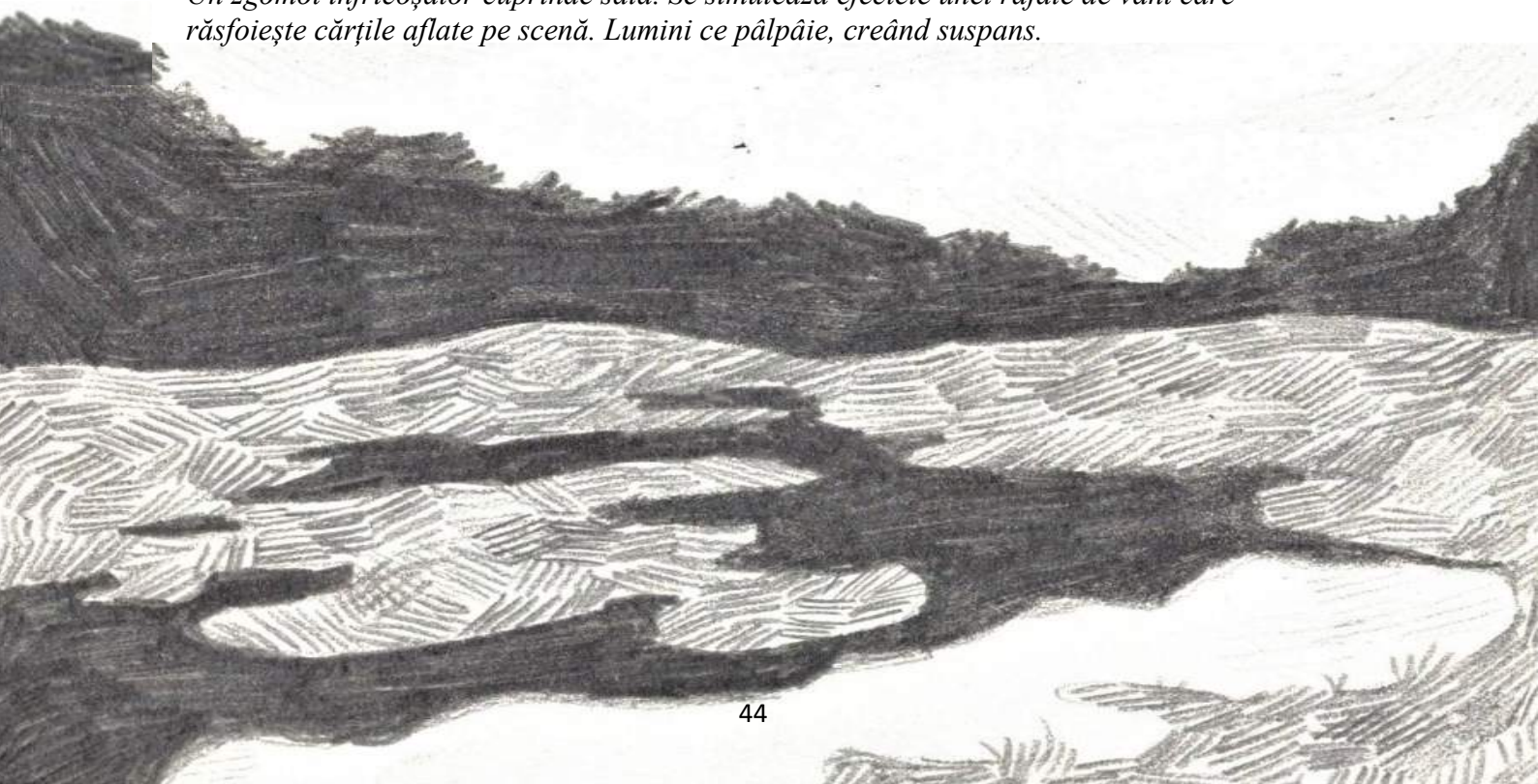
INAD – Atât de multe idei... Nu... nu le mai puteam opri!

INAC – Mă înconjuraseră!...

INAD – Începeam să mă las... vrăjit!...

INAD și INAC (deodată): Era o capcană!

Un zgomot înfricoșător cuprinde sala. Se simulează efectele unei rafale de vânt care răsfoiește cărțile aflate pe scenă. Lumini ce pâlpâie, creând suspans.

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

SCENA II

Luminile se stabilizează, dar vântul și zgomotele se intensifică. CĂRȚ` apare din spatele celor doi; poartă un palton lung, negru, și este neobișnuit de înalt. Răcnește amenințător:

CĂRȚ` – CĂRȚILE!

Ridicându-se de la nivelul scenei și plutind, se îndreaptă spre scaunul din mijloc, înspăimântându- i pe Inad și Inac. Curând, zgomotele încetează, atmosfera se liniștește.

CĂRȚ` – Și-acum că ne-am liniștit (se uită pe rând la fiecare, apoi îi întreabă), ce vă face să vorbiți cărțile în nume atât de rău, dragii mei?

Inad și Inac sunt terifiați și amuțesc. Cărț', văzând că nu i se răspunde, îndreaptă degetul spre o carte, apoi spre piciorul lui Inad. Aceasta îi lovește cu putere degetele, făcându-l să vorbească:

INAD – Ina- inac... inactuale! Da, da, așa este... inactuale! Mă simțeam ca... ca-ntr-un parc de bătrâni...!

Cărț' îl privește fără să reacționeze, apoi își întoarce brusc privirea spre Inac.

INAC – D-da, desigur... Și... in... inconfortabile! Așa este, da, sunt... gigantice!

Cărț', fără să scoată o vorbă, pocnește din degete. Acesta este un semn pentru spiriduși; aceștia adună cărțile într-un teanc înalt, după care se așază într-un semicerc, cu spatele spre public, în jurul acestora. Cărț' ia prima carte din teanc, se trânteste obosit în fotoliu și începe să povestească, făcându-le semn lui Inad și Inac să se apropie.

CĂRȚ` – „Cei trei purceluși” ... Bănuiesc că știți și voi povestea, nu? (către spectatori) Acum mă simt ca lupul cel rău... (Pune cartea în brațele unui spiriduș, luând următoarea din teanc). Ah, uitați-l și pe Michael Ende! Da, „Povestea fără sfârșit” ... O carte veșnică doar fiindcă este „gigantică”! Cine a mai auzit de așa ceva?... (râde amar; trece la următoarea, vizibil încântat, întristându-se apoi) O, da! Când basmele lui Andersen vor dispărea din vorba lumii, atunci voi ști că esența vieții mele se va fi terminat...

Inad și Inac sunt impresionați de poveștile lui Cărț', devenind tot mai nerăbdători să afle următoarele povești.

În cele din urmă, după cei trei parcurg întreg teancul de cărți, emoționat, Inad recunoaște:

INAD – Cărțile nu mi s-au părut niciodată „inactuale”... Îmi era mie teamă să recunosc că îmbătrânesc.

Încurajată de spiritul lui Inad, Inac:

INAC – Iar cărțile „gigantice” sunt cele mai frumoase! Dacă termini de citit o carte foarte lungă, știi sigur că a fost frumoasă. Altfel n-ai fi terminat-o!

Zâmbesc cu toții, fericiți. Cărț' este sincer împlinit datorită reușitei sale de a-i aduce pe Inad și Inac pe calea lecturii.

CĂRȚ' - Frumusețea vieții este lectura, să știți. Cărțile sunt definiția sufletului vostru, fără ele n-ați putea exista. Mă bucur că am reușit să vă apropiez de universul lor. (*face o pauză lungă; apoi râde malefic*) Păcat, mare păcat că-

Cărț' nu își termină replica. Luminile încep să pâlpâie din nou. Norii sunt trași de sfori, eliberând scena; alături de pagini de cărți ce încep să cadă de deasupra scenei creează un efect de cădere.

Atmosfera se liniștește două treizeci de secunde. Cărț' dispăre în culise. Inad și Inac sunt întinși în fotolii „dormind”. Se trezesc brusc, speriați.

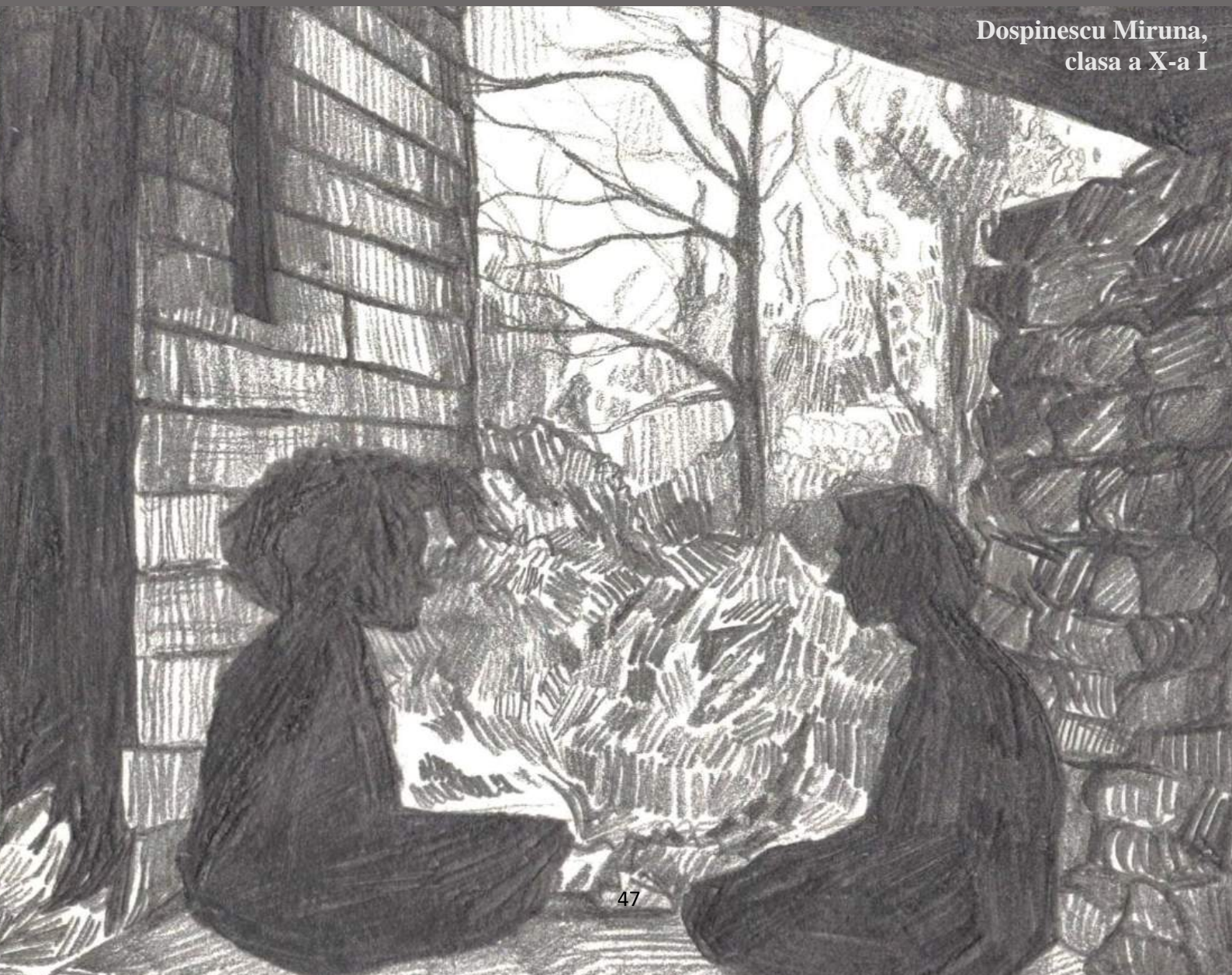
INAD (*către spectatori*) – A... a fost... doar un vis?

INAC– Nu știu, A. Totul este posibil.

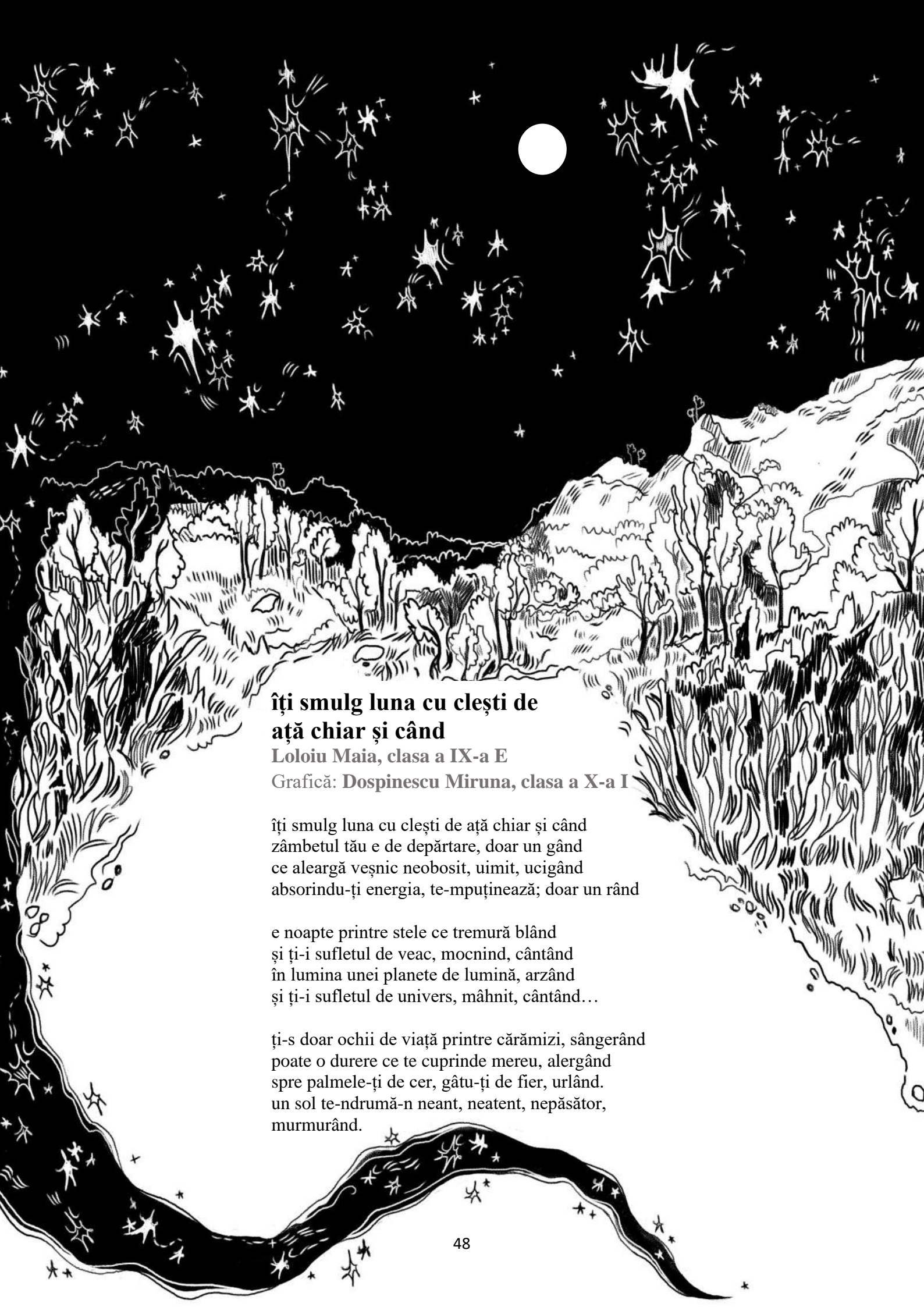
Aripi de hârtie apar pe brațele lor, după care se ridică, dispărând în spatele cortinei. Cărțile ce erau pe scenă „plutesc” spre spectatori.

Luminile spectacolului se sting.

(adaptare după textul dramatic al lui Matei Vișniec, manualul de Limba și Literatura Română, editura Art, unitatea de învățare 5)

Dospinescu Miruna,
clasa a X-a I

**Îți smulg luna cu clești de
ață chiar și când**

Loloiu Maia, clasa a IX-a E

Grafică: Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Îți smulg luna cu clești de ață chiar și când
zâmbetul tău e de depărtare, doar un gând
ce aleargă veșnic neobosit, uimit, ucigând
absorindu-ți energia, te-mputinează; doar un rând

e noapte printre stele ce tremură blând
și ți-i sufletul de veac, mocnind, cântând
în lumina unei planete de lumină, arzând
și ți-i sufletul de univers, mâhnit, cântând...

ți-s doar ochii de viață printre cărămizi, sângerând
poate o durere ce te cuprinde mereu, alergând
spre palmele-ți de cer, gâtu-ți de fier, urlând.
un sol te-ndrumă-n neant, neatent, nepăsător,
murmurând.

Memoriile unei umbre

Text & Grafică: Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

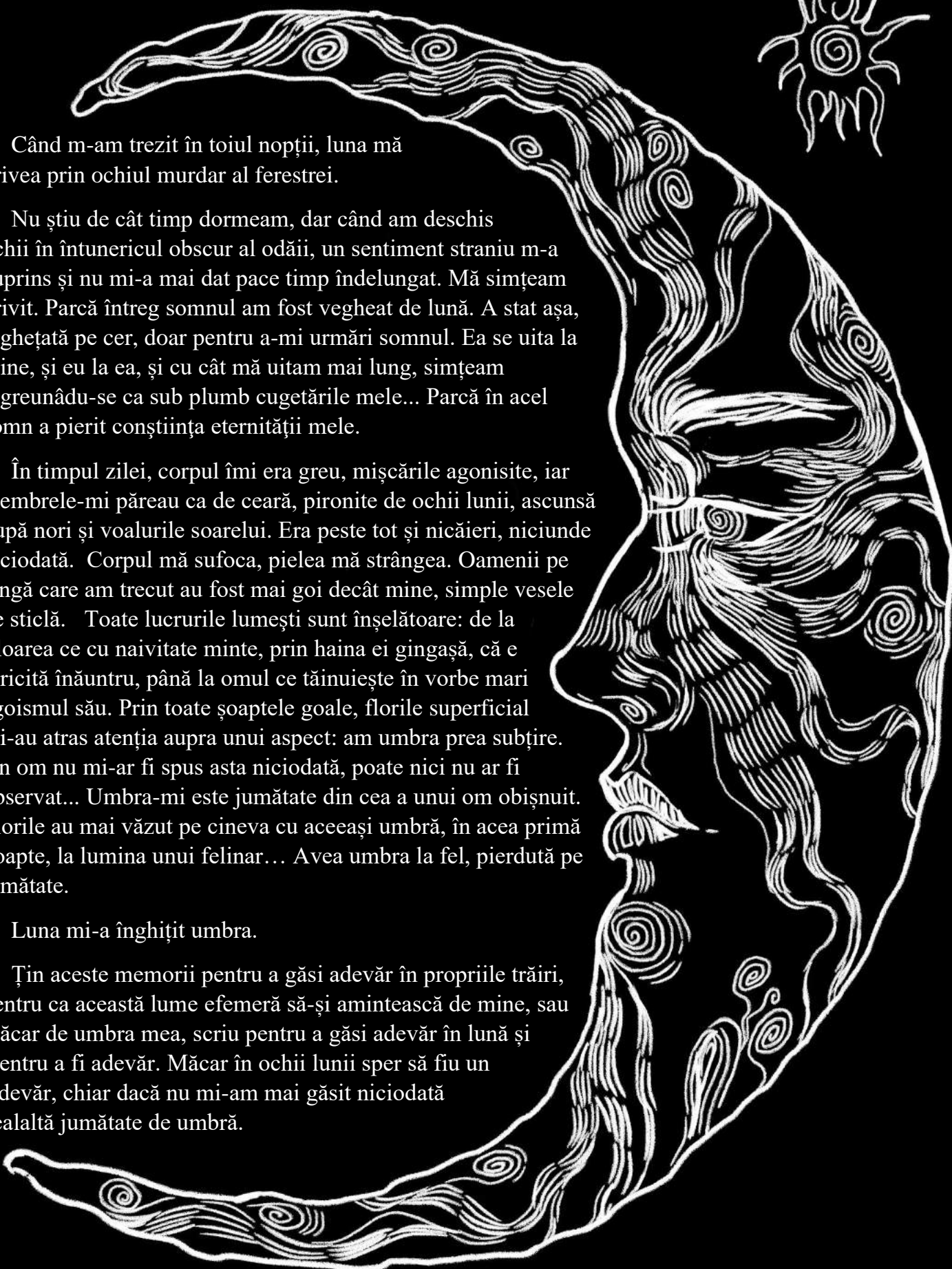
Când m-am trezit în toiul nopții, luna mă privea prin ochiul murdar al ferestrei.

Nu știu de cât timp dormeam, dar când am deschis ochii în întunericul obscur al odăii, un sentiment straniu m-a cuprins și nu mi-a mai dat pace timp îndelungat. Mă simțeam privit. Parcă întreg somnul am fost vegheat de lună. A stat așa, înghețată pe cer, doar pentru a-mi urmări somnul. Ea se uita la mine, și eu la ea, și cu cât mă uitam mai lung, simțeam îngreunându-se ca sub plumb cugetările mele... Parcă în acel somn a pierit conștiința eternității mele.

În timpul zilei, corpul îmi era greu, mișcările agonisite, iar membrele-mi păreau ca de ceară, pironite de ochii lunii, ascunsă după nori și voalurile soarelui. Era peste tot și nicăieri, niciunde niciodată. Corpul mă sufoca, pielea mă strângea. Oamenii pe lângă care am trecut au fost mai goi decât mine, simple vesele de sticlă. Toate lucrurile lumești sunt înșelătoare: de la floarea ce cu naivitate minte, prin haina ei gingașă, că e fericită înăuntru, până la omul ce tănuiește în vorbe mari egoismul său. Prin toate șoaptele goale, florile superficial mi-au atras atenția asupra unui aspect: am umbra prea subțire. Un om nu mi-ar fi spus asta niciodată, poate nici nu ar fi observat... Umbra-mi este jumătate din cea a unui om obișnuit. Florile au mai văzut pe cineva cu aceeași umbră, în acea primă noapte, la lumina unui felinar... Avea umbra la fel, pierdută pe jumătate.

Luna mi-a înghițit umbra.

Țin aceste memorii pentru a găsi adevăr în propriile trăiri, pentru ca această lume efemeră să-și amintească de mine, sau măcar de umbra mea, scriu pentru a găsi adevăr în lună și pentru a fi adevăr. Măcar în ochii lunii sper să fiu un adevăr, chiar dacă nu mi-am mai găsit niciodată cealaltă jumătate de umbră.

Era trafic

Loloiu Maia, clasa a IX-a E

te-nvelesc în abur
miez de seară, aroma noastră învăluie necuprinsul
când
omide de aur nefocalizate, neconturate
depărtate
ajung la picioarele tale
și ne-nvelesc în moarte.
vezi neajunsul drumului lor?
viduri de destinații, de neant alb în locul unei bariere
roșii, și nu între lumile ochiului tău
ci unde veacurile se vor uni toate,
luminând spre Dumnezeu,
privind...

Georgescu Cătălina, clasa a XI-a F

Revoluția industrială pe teritoriul României

Dospinescu Tudor, clasa a X-a I

Revoluția Industrială a avut loc pe la sfârșitul secolului XVIII - începutul secolului XIX și a avut ca principal impact tehnic mecanizarea proceselor de producție, proces care a înlocuit, treptat, agricultura cu industria ca bază a structurii economice a societății. Masivele extracții de cărbune și inventarea motorului cu aburi au creat un nou tip de energie, care s-a extins rapid și la alte procese – dezvoltarea liniilor de cale ferată și în consecință accelerarea schimbului economic, atât material cât și uman. Importante descoperiri se fac și în alte domenii, cum ar fi metalurgia (apar noi metode de prelucrare a metalului) și, ca urmare, se deschide o poartă către crearea primelor fabrici și orașe industriale, unde muncitorilor le revine mai mult rolul de supraveghere, reglare și control al mașinilor.

În spațiul geografic românesc, revoluția industrială s-a desfășurat mai lent, cu anumite particularități, datorită unui mănunchi de realități din care amintim: inexistența unui stat centralizat, România Mică cuprinzând doar o parte din teritoriul național; dominația străină exercitată până în 1877, respectiv 1918, care a frânat dezvoltarea societății românești; predominarea până târziu a iobagiei (1848 în Transilvania, 1864 în România); greutatea realizării acumulării primitive de capital; aplicarea măsurilor de politică economică protecționistă, care s-a făcut cu destule sincope.

Industria alimentară a fost ramura cu cea mai mare pondere în ansamblul industriei din toate teritoriile românești. În cadrul ei s-au impus subramurile morăritului și industria zaharului unde s-au introdus primele mașini cu aburi. Astfel, mori cu aburi au apărut la Gârbou (1831), la Cluj, la București (1835, moara Asan) și la Iasi (1841). În 1889 s-a creat fabrica de zahăr de la Bod (Brasov).

Industria lânii a folosit primele mașini în ceea ce putem numi „marea” industrie prelucrătoare. În 1842, la Zarnesti (Brasov) s-au introdus mașini de tors bumbac, iar în 1843 țesătoria de la Tunari a fost dotată cu mașini.

Industria hârtiei are vechi tradiții în țările române. În 1841, Gheorghe Asachi, în Moldova, aducea mașini din Praga și Viena fabricând hârtie din zdrențe. În 1853 la Zărnești, iar în 1854 la Petrești, au apărut alte două fabrici care foloseau aceeași materie primă. În urma legii speciale de încurajare a industriei hârtiei (1881) s-au creat două mari și moderne fabrici în România la Busteni (1883) și Letea - Bacău (1885). În 1900, revoluția industrială este înfaptuită în aceasta ramură industrială.

Industria lemnului se baza pe bogăția pădurilor. În Transilvania existau 82 de fabrici propriu-zise până la sfârșitul secolului XIX, iar în România 54 până în 1902. Sunt înregistrate, apoi, câteva mii de fierăstraie mici, acționate de forța apei. În această ramură, a producției de cherestea, revoluția industrială este înfaptuită pe la 1890 - 1900, în timp ce în alte ramuri: binale, mobile etc. ea era abia la început.

Industria metalurgică a avut un rol important în susținerea procesului revoluției industriale, cu toate că ea s-a dezvoltat cu destule greutate. Siderurgia și metalurgia prelucrătoare s-au dezvoltat mai mult în Transilvania la Oravița (în 1718 intra în funcțiune primul furnal), Bocșa, Dognecea, Calan, Reșița (cu furnale pentru prelucrarea fierului).

Industria extractivă, în general, a fost, în afara celei alimentare, cea mai bine dezvoltată. Se remarcă în primul rând extracția petrolului în România. În 1857 s-au realizat primele puțuri de exploatare. În 1882 s-au introdus sondele. În 1857 la Ploiești s-a construit prima rafinărie din țară și a treia din lume. Petrolul lampant produs de această rafinărie s-a folosit la București – primul oraș din lume iluminat cu petrol. În 1907, sub impulsul pe care a început să-l joace petrolul pe piața mondială, ca urmare a inventării motorului cu combustie internă, România producea peste 1.100.000 tone de țiței și ocupa locul 5 în lume.

În **industria materialelor de construcții** un loc privilegiat l-a ocupat producția de cărămidă și ciment. În producția de cărămidă amintim: funcționarea, în 1844, la Iași, a unei mașini care producea 100 de cărămizi pe ora. În 1901, în România existau 13 fabrici, iar în 1904 în Transilvania erau 18 fabrici. Producția de ciment a debutat doar după 1877 / 1878, însă direct pe baze mașiniste. Dintre primele fabrici amintim pe cele de la Brașov și Gurahont (în Transilvania), Brăila, Azuga și Cernavodă (în România). Merită menționat că în România s-a folosit pentru prima dată în lume, betonul armat, la construcția silozurilor, datorită inginerului Anghel Saligny.

Revoluția industrială, așa cum s-a putut desfășura în spațiul geografic românesc, a facilitat impunerea unor orașe cu caracter industrial. Astfel, în jurul anului 1900, în această situație erau Aradul (care avea 19 mari întreprinderi de prelucrare a fierului, de electricitate, cherestea, mobilă, spirt și drojdie, cărămizi, mori cu aburi), Oradea, Cluj, Sibiu, Timișoara, Brașov, București, Ploiești etc. Pe de altă parte, asistăm la o spectaculoasă creștere a proletariatului în general, a celui modern de fabrică în special. În Transilvania existau 180.000 de muncitori, din care 100.000 muncitori moderni de fabrică. În România existau 120.000 de muncitori, din care 57.000 muncitori moderni de fabrică. În total erau 300.000 de muncitori, din care aproximativ 160.000 de muncitori moderni de fabrică.

FOAIE VERDE SI-O
RACLETA, IA-ȚI ȘI TU O

Inventat de Karl Drais

BICICLETA

Orza Anamaria, clasa a X-a I

SUBMARINUL NAUTILUS

CREAT LA COMANDA LUI NAPOLEON

Primul submarin
operațional cu propulsie
nucleară din lume

INVENTAT DE AMERICANUL
ROBERT FULTON ANUL ÎN 1805

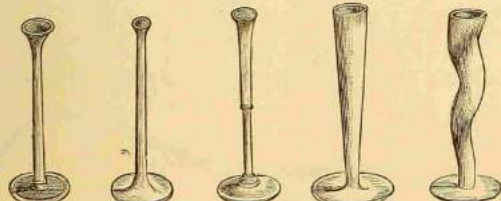
Dănoiu Dragoș, clasa a X-a I

Stetoscopul

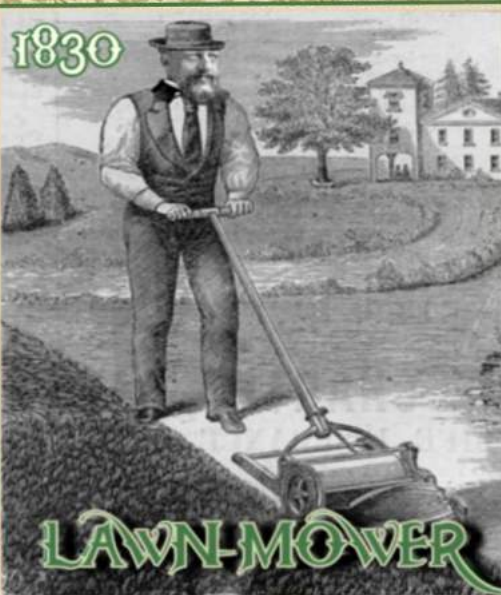
Rene Theophile
Hyacinthe Laennec

1816

Primul aparat non-invaziv folositor
Se folosește pentru a diagnostica bolile pulmonare
Versiunea modernă este adaptată pentru anatomia
craniului

Corabian Andrei, clasa a X-a I

THE GREAT INVENTION OF EDWIN
BEARD BUDDING. IT HAS NO EQUAL IN
THE WORLD!

Iagăru Dragoș, clasa a X-a I

CARUTA FARA
BICICLETA
TE DUCE PANEA
IN RAI!

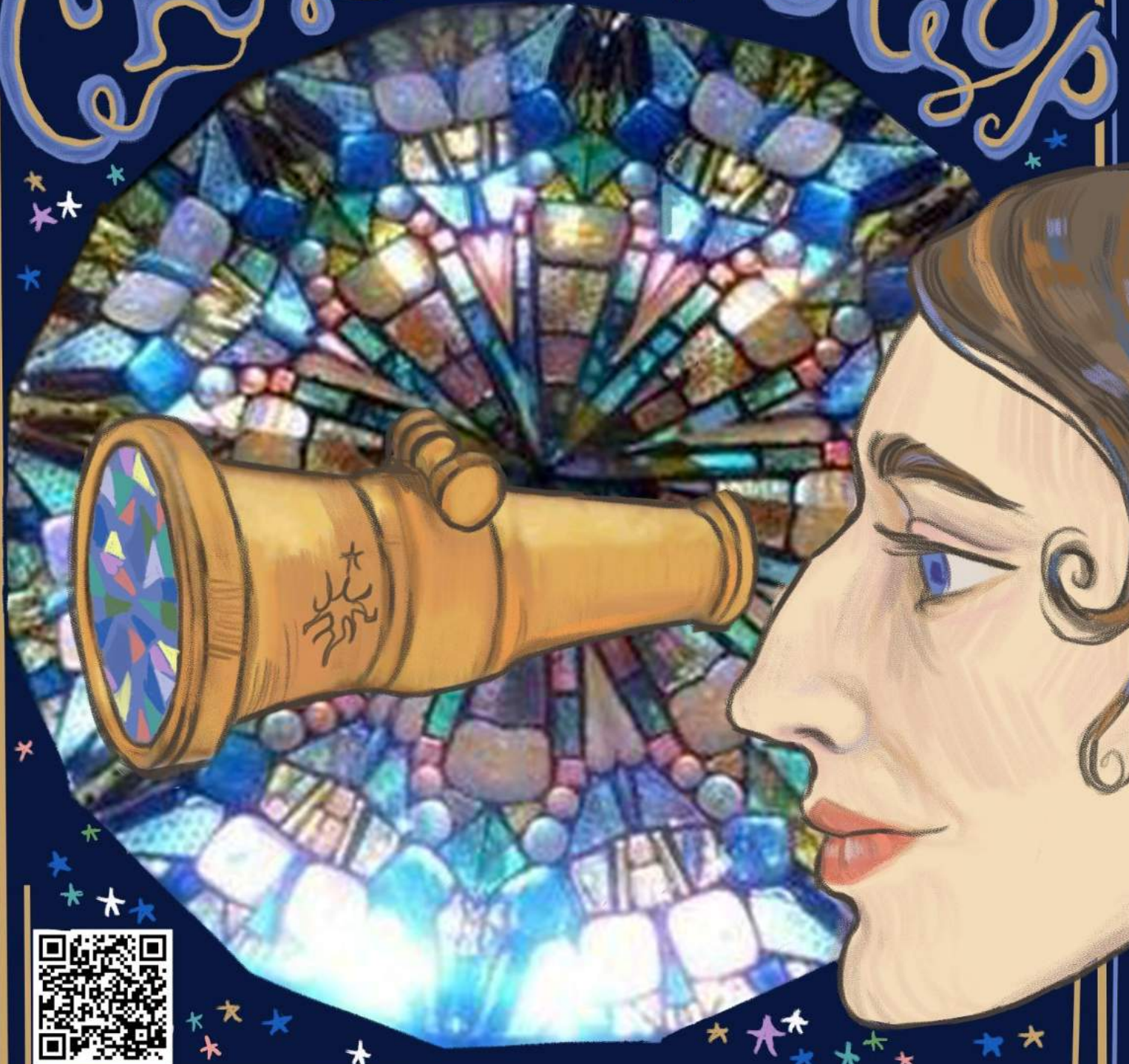

NOU!

Acum te poți deplasa oriunde, singur pe doar două roți!
Achiziționează și tu o mașină de viteză, ține pasul, adică
PEDALA, și poți primi o înghețată gratis!

Dachin Andra, clasa a X-a I

NOU
1817
CALEIDOSCOPIU

ALFABETUL

BRAILLE

Andra
Radu

Louis Braille (4 ian. 1809, 6 ian. 1852)

-inventat în anul 1824 de către Louis Braille, pedagog francez, când acesta avea doar 15 ani

-Ziua Mondială a alfabetului Braille:
4 ianuarie

-rămâne în ziua de azi un mod de comunicare esențial pentru cei cu deficiențe de vedere

BRAILLE ALPHABET

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	capital follows	decimal follows	number follows
.	,	?	!	:	;	-	/	<	>	(	)	space

"Braille is knowledge, and knowledge is power"— Louise Braille

ASPIRATORUL

de Ives W. McGaffney

1868

Importanța simțurilor

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Se spune că nu știi ce ai până ce nu pierzi un lucru. Pentru a aprecia cu adevărat importanța simțurilor trebuie să înțelegem mai întâi ce s-ar întâmpla în lipsa lor.

Pierderea unui simț poate fi o experiență extrem de dificilă din care cu greu îți poți reveni. Odată ce pierzi un simț, felul în care percepi lumea din jur se schimbă complet.

Pierderea mirosului

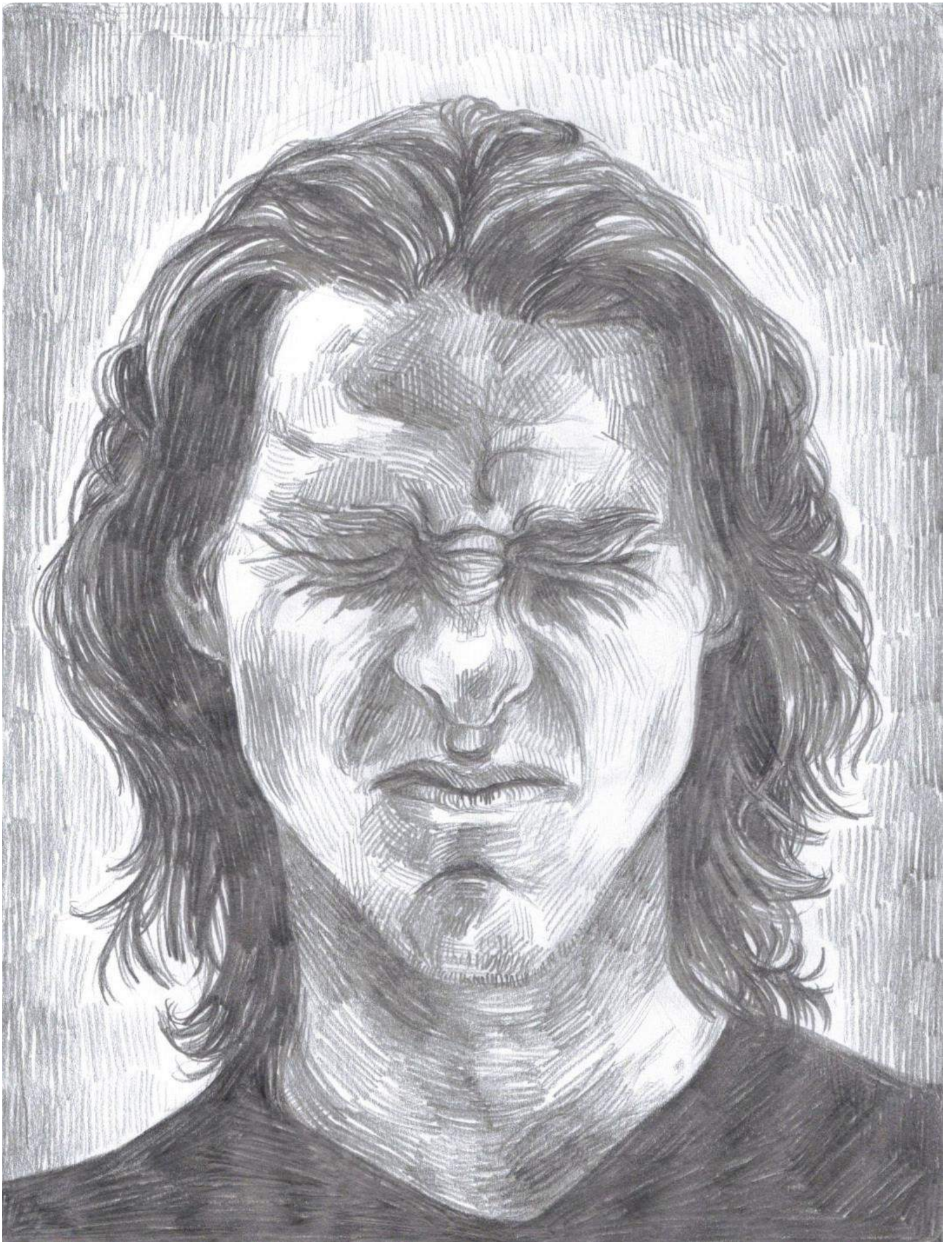
Simțul mirosului nu este unul din simțurile a căror pierdere ne sperie prea tare. Asta pentru că nu vedem mirosul ca pe un simț elementar, fără de care nu putem trăi. Însă pierzând simțul mirosului, gustul mâncării se schimbă și nu mai putem simți niciodată o aromă plăcută cum ar fi o floare sau un parfum deosebit. Ba mai mult, nu mai putem simți mirosul de fum, gaz sau substanțe periculoase, lucru care ne poate pune în pericol.

Pierderea completă a simțului mirosului se numește **anosmie** și poate avea un impact puternic asupra psihologiei noastre. Conform Fifth Sense, simțul mirosului este legat direct de memorie, anumite arome putând evoca amintiri ale copilăriei. De asemenea, acest simț este strâns legat și de emoțiile noastre. Mulți pacienți cu anosmie relatează că pierderea mirosului i-a făcut să se simtă izolați de lumea înconjurătoare și a diminuat foarte mult intensitatea emoțiilor lor.

Pierderea văzului

Văzul e unul din simțurile pe care le prețuim cel mai mult. Pierderea văzului e o experiență teribilă, care poate avea efecte psihologice profunde asupra unui individ. Reacția obișnuită a celor care află că și-au pierdut vedere e una de șoc și, deseori, chiar de negare.

Oamenii care orbesc se pot simți speriați sau chiar neajutorați, iar aceste sentimente fac parte din procesul lor de acomodare la pierdere. Însă creierul se adaptează la noua situație, atât psihologic cât și fiziologic; creierul redirecționează resurse din cortexul vizual spre cortexul auditiv și zone legate de memorie și miros. Mai mult decât atât, NCBI arată că pacienții orbi se descurcă mult mai bine decât cei care văd, în sarcini non-vizuale, din moment ce își concentrează toată atenția pe simțurile rămase.

Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Pierderea auzului

Pierderea auzului poate fi o experiență foarte dificilă, pentru că ne îngreunează abilitatea de a comunica. Pacienții care își pierd auzul târziu în viață raportează, deseori, simptome de depresie și pot să treacă chiar prin crize de identitate. Însă există și multe persoane care își pierd auzul și care acceptă, într-un final, noua lor situație și spun chiar că această trăsătură face acum parte din identitatea lor.

Pierderea auzului are și efecte mai puțin cunoscute. Persoanele fără auz au o vedere periferică mult mai bună și percep mult mai ușor obiectele în mișcare. De asemenea, au o capacitate de atenție crescută și dezvoltă repede abilități și mecanisme de adaptare, precum cititul pe buze.

Pierderea gustului

Pierderea gustului, denumită și **ageusia**, este strâns legată de **anosmia**, pierderea simțului mirosului, și este deseori confundată cu aceasta. Ageusia presupune pierderea funcțiilor gustative ale limbii. Întrucât mirosul are un rol foarte important în felul în care percepem gustul, e foarte ușor ca cele două să fie confundate.

Ageusia, care înseamnă pierderea totală a funcțiilor gustative este foarte rară. Mult mai comune sunt Hypogeusia și Dysgeusia, afecțiuni care conduc la pierderea parțială a simțului gustului. Pierderea sau diminuarea acestui simț poate conduce la sentimente de depresie și frustrare în rândul celor afectați.

Pierderea simțului tactil

Simțul atingerii generează mult mai multe informații decât cele tactile. Pierderea acestui simț se numește **hypoesthesia** și poate avea efecte grave. Ceea ce percepem noi drept simț al atingerii e reprezentat de sistemul nostru nervos somatic. Simțul atingerii e doar o piesă din mecanism; temperatura, textura, umiditatea, presiunea sau durerea sunt toate senzații generate de sistemul nervos somatic.

Această afecțiune este foarte rară, însă cei care suferă de ea spun că nu pot simți durerea, temperatura, presiunea asupra pielii și nici vibrațiile în membre. Asta face dificil până și mersul pe jos sau activități normale precum un duș, unde își pot arde pielea fără să realizeze. Persoanele cu această boală se pot simți neajutorate, fragile și deconectate de restul lumii, ceea ce poate genera perioade lungi de depresie.

Liniște gălăgioasă

Delia Niță, clasa a X-a A

Valurile albastre și nisipul rece
Îmi îneacă vorba și plânsul să se înece
Și-n liniștea pustie ca somnul cel de veci
Să se scufunde dorul, tristețe tu te-neci?

Ca într-o mare neagră, neliniștită și adâncă,
Al tainelor meu glas să fie dus de-o undă
Și să-ți ajungă la urechi, să-ți penetreze capul,
Ca un coșmar întunecat ce-ți tulbură visatul.

Ce te trezește din frumos unde-i mai drag urâtul
Și te reanimează ca pe un prost ce și-a găsit sfârșitul
Și te găsește așteptând lângă un colț de drum,
Unde e marea împrăștiată și nisipul e nebun.

Sasu Gabriela, clasa a XI-a F

Denisov Anda, clasa a X-a D

Feelings as rocks in rivers

Versuri & fotografie, Andra Radu, clasa a X-a I

I'm thinking of people with no faces and names stuck in my throat
That follow me wherever I go as never answered questions;
I'm thinking anyone could die tonight and I've wasted too many confessions,
We cannot have it all but we grow reverberating dreams forever
And I'm dreaming of how we'll only see our naked minds
In the chaos of The Garden of Earthly Delights.

I'm thinking I could keep running in the woods until I faint
But through rapid breaths I still cannot let them all spill out,
Each word soaked in atonements and longings and too many thoughts;
I'm thinking it should be easy to scream everything at any time;
I'm thinking I should at least be able to truly look you in the eye,
But everyone is either faceless or just facing someone else;
And frigid zephyrs murmur how secrets rot torturous yet saccharine inside oneself.
I'm thinking I should show more of what I feel,
I'm feeling too attached of illusory thoughts and not of what is real,
But getting lost through wailing trees seems better
Than losing myself in empty gazes and rocks scratching my tongue ;
I think I should keep drowning words in rivers with ink stained promises
Of chances only preserved, but never lost.

Faust, îți arde sângele

Andra Radu, clasa a X-a I

Sub pielea îmbibată cu miros de maladii;
Îți mai amintești oare, Faust, mai știi-
Dacă te-ai născut așa sau te-au ars pe rug?

Faust, printre atâtea inimi reci în tine,
Cine mai susține fragezi oase, roșii vine și armele de mâini
Ce-nghit venin și urlă de plăcere în timp ce-
Pe ace de seringă, știi bine, se-adună mucegaiul minciunilor din sânge sfânt?

Când îți privești adânc ochii în oglindă,
Paralizat de natura-ți infectă ce tânjești ascuns în noapte să se extindă,
Spune, Faust, ce nume-ți șoptești atunci?
Mefisto! Mefisto? încet, și tresari, și eziți, și-apoi răspunzi.

Esti același, Faust, ești tot tu acela
Săpând groapă mamelor a caror feți însângerați le-ai suflat viață,
Doar pentru a-i arunca acum și pe ei
Unde ar trebui sa-ți fie ție patul, deasupra-acelor corpuri putrezii.

Și dacă glorie e ceea ce-ți dorești,
Putere, libertate, extaz și fructe îmbibate-n suc de ambrosie a hedonismului,
În cântec primește-ți numele adevărat,
Căci Mefisto, doctor, înger, drac- cu piele, coarne și copite sângerii se pare că-ți stă bine.

Și când trăiești prin groază și orori grotești,
Ornate cu bijuterii și aur înfierbântat de regrete îngropate,
Nici iadul, iad nu va mai fi- ci doar un vis bolnav, ritual dionisiac-
În care petrecerea îți va fi vin și disperarea sarea din bucate.

Mefisto, nu plânge, pentru sfințenia pierdută,
Pentru-un condamn etern departe de-orice viu;
Faust e o amintire atât de veche că parcă nu a fost deloc, infernul de acum e casa ta-
Doar nu credeai că vei fi mereu un sfânt, căci până și Lucifer fusese-un înger cândva.

colaj din aripi frânte de fluturi, de Miruna Dospinescu, clasa a X-a I

Dansul, formă de manifestare a emoțiilor

Eseu & ilustrație, **Miruna Dospinescu, clasa a X-a I**

Dansul este o artă universală ce a luat naștere odată cu omul. Chiar primele picturi rupestre înfățișau dansatori. Orice dans, ca ritual și mod de comunicare, are caracter magic, imitând ritmurile lumii. Consider că în literatură dansul este atât sursă de inspirație cât și temă sau motiv literar, în ambele ipostaze el fiind o formă de manifestare a emoțiilor.

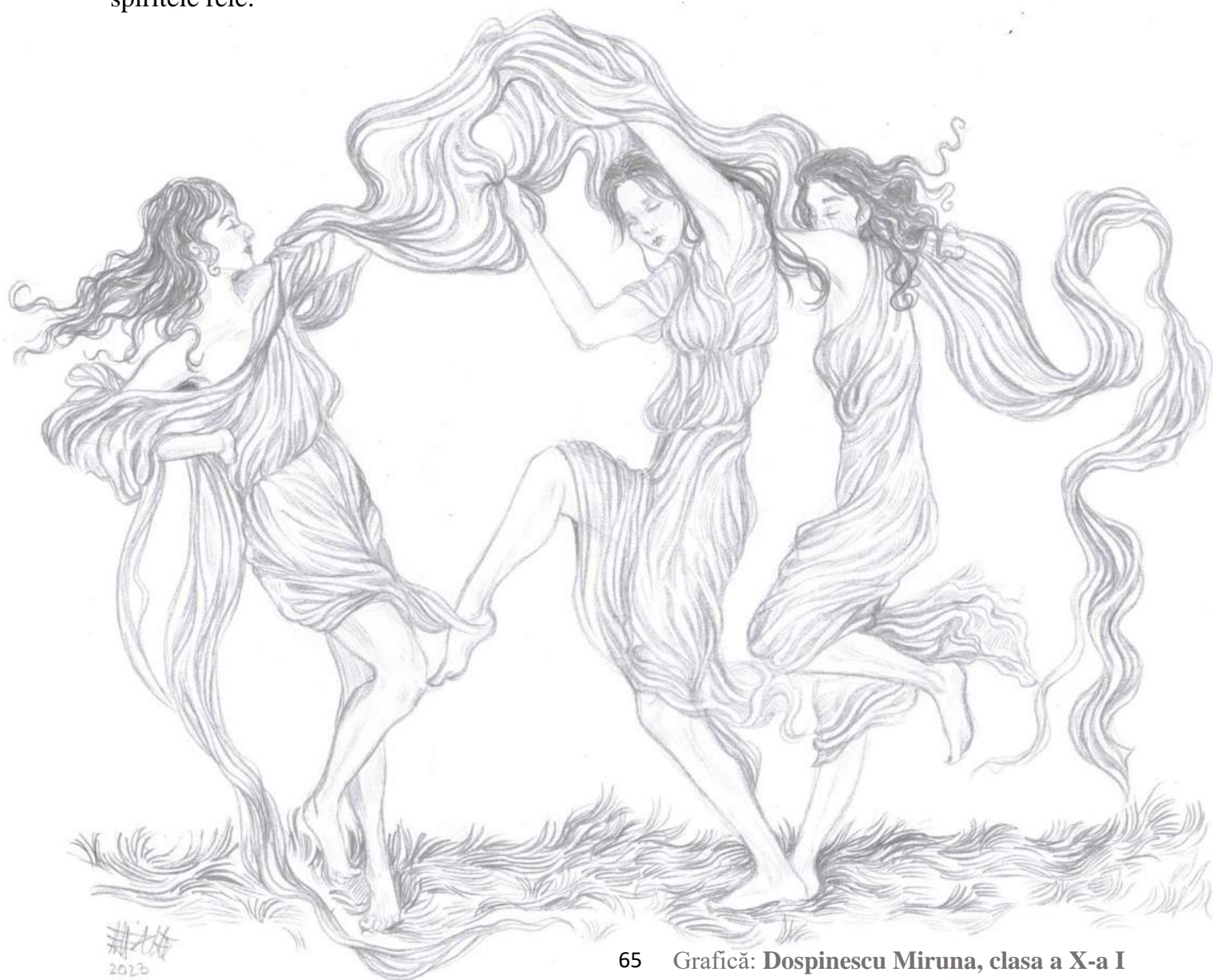
În primul rând, anumite stări emoționale intense pot fi atinse doar prin intermediul dansului. Bachantele dionisiace din Grecia antică erau o modalitate de purificare prin transe extatice ce dădeau naștere stării de *enthousiasmos*. Această stare surprindea trăirile omului posedat de o divinitate, mania, delirul. Socrate vorbește despre patru tipuri de nebunie sacră: cea profetică, provocată de Apollo, nebunia rituală protejată de Dionis, nebunia poetică inspirată de muze și nebunia erotică inspirată de Afrodita. Așadar, dansând până la epuizare Ciuleandra în finalul romanului lui Liviu Rebreanu, Puiu recuperează starea îmbătătoare de entuziasm pe care o trăise inițial. Ciuleandra, asemenea bachantelor dionisiace, le îngăduie oamenilor să își piardă rațiunea, adică le îngăduie o extraordinară libertate. Iar această nebunie colectivă, întrucât e simțită de toți dansatorii, duce la o purificare a întregii comunități. Puiu înțelege cel mai bine dintre toate personajele romanului extazul și beția provocată de abandonul de sine din timpul dansului. „*Cine n-a văzut Ciuleandra nu-și poate închipui ce înseamnă beția dansului! (Se aprinse. Ochii îi luceau într-un zâmbet fierbinte.)*”. Chiar prin evocarea dansului, Puiu este străbătut de aceeași stare extatică.

Dansul este o manifestare complexă, chiar paradoxală: în haosul pur pe care îl creează, ființa poate atinge armonia. Zeii hinduși au inventat dansul, motiv pentru care în cultura indiană aceasta este cea mai prestigioasă artă. În mitologia hindusă, Shiva este atât zeul dansului, cât și zeul creator și distrugător. Statuia **Shiva Nataraja** surprinde în bratul cel mai din stânga al zeului (căci are 4 brațe) flacăra cu ajutorul căreia el distruge universul, iar în brațul cel mai din dreapta ține toba *damaru* cu ajutorul căreia Shiva reconstruiește viața - bătaia ritmică a tobei, asemenea bătăii ceasului, reconstituie armonia lumii, simbolizând trecerea timpului. Profesorul de balet **din „Harald și luna verde” de Nora Iuga** încearcă obsesiv să atingă această armonie. El utilizează o manieră dură și strictă, empatia fiindu-i umbrită de obsesia dansului. Profesorul își epuizează de-a dreptul elevii: „Picioरului ăsta îi zvâcnesc mușchii. Picioरul ăsta e amorțit. La picioरul ăsta s-a pus un cârcel”. Pentru personaj, baletul este geometrie: dansul este simetric, armonios.

Hora, prin dispunerea dansatorilor în cerc, prin mișcarea ritmică (simbolizând trecerea timpului), surprinde o lume perfectă și solară. Cercul marchează un spațiu

închis, protector, ce unește oamenii pe care îi cuprinde. Hora din romanul interbelic „**Ion**” de **Liviu Rebreanu** reunește toate straturile societății. Totuși, dansul din „**Împăratul muștelor**” de **William Golding** răstoarnă semnificația armonioasă a simbolului. Băieții se dispun instinctiv în cerc în timpul dansului macabru, încolțind cu mișcări și sunete grotești porcul vânat. În același mod, dansul ielelor se manifestă într-un cerc vrăjit, bulversant și distructiv.

În al doilea rând, dansul este o manifestare ce îi oferă libertate de exprimare omului. Orice dans este un tip particular de comunicare, întrucât el eccede acolo unde cuvântul devine inutil. Dansul intervine acolo unde cuvântul e prea puțin ca să poată exprima întru totul sentimentele oamenilor. Încă de la naștere, prin plâns și bătaia ritmică a mâinilor și a picioarelor, pruncul își exprimă emoțiile sau starea de foame. Dansul își are așadar originea în aceste manifestări ale corpului uman. Unele dansuri culturale sunt acte teatrale pline de dinamică și culori, pe când altele sunt austere, cum ar fi dansul gheișelor japoneze, care întruchipează solemn feminitatea și noblețea. Mișcările blânde reflectă natura societății japoneze, iar armonia dansului își are rădăcinile în stilul lor de viață. Pe de alta parte, dansul chinezesc al leului sperie spiritele rele.

Mișcarea ritmată a corpului poate semnifica multe lucruri pentru culturi diferite. De exemplu, dansurile accelerate de război au ca scop motivarea și celebrarea gloriei soldaților. Dansurile hawaiiene hula animează istoria, spunând poveștile strămoșilor, și întăresc conexiunea omului cu natura. Anumite mișcări ale mâinilor imită unduirea copacilor și valurile oceanului, sau exprimă o stare de dor și apreciere. Muzica însăși dă glas sentimentelor oamenilor. Simbolul trompetei în artă devine unealta transmițerii unui mesaj. Din acest motiv, Triton este adesea întruchipat cântând la o scoică, trâmbițând gloria stăpânului său, Poseidon. Există o legătură strânsă între muzică și dansatori. În „**Ciuleandra**” de **Liviu Rebreanu**, muzica se mulează după starea participanților: „*când se pare că oamenii s-au încins puțin, muzica prinde a se agita și a se iuți.*”. Melodia este puternic influențată de jucători, fiind chiar personificată („*muzica se ațăță, devine mai zvăpăiată, mai sălbatecă!*”), transmițând astfel emoțiile jucătorilor. În „**Harald și luna verde**” de **Nora Iuga**, dansatorii își „*mișcă picioarele întinzându-le și îndoindu-le în ritmul muzicii*”. În ambele texte, muzica influențează mișcările oamenilor în aceeași măsură în care ea însăși este controlată de emoțiile lor.

Așadar, în dans, omul își îmbrățișează latura animalică, ludică. Uneori, costumele îi protejează identitatea, oferindu-i libertate în interpretarea animalelor. Exemple relevante sunt dansul ursului, dansul caprei, sau, dus la extrem, chiar dansul din „**Împăratul muștelor**” de **William Golding**, în care unul dintre băieți imită porcul vânat, mimând groaza animalului. Ascunsă sub măști și costume, ființa își poate lepăda pentru moment întreaga esență umană, îmbrățișând haosul.

În ultimul rând, dansul este încercarea ființei de a trăi emoții care sunt o poartă spre un dincolo tainic. Dansul este o formă de exprimare a omului a iubirii de moarte. Prin dans, omul încearcă să exploreze tocmai latura sa desfrânată, cât și propria mortalitate. Așadar, dansul devine spațiul optim în care putem da frâu instinctului thanatic despre care vorbesc Sigmund Freud și, mai apoi, C. G. Jung – emoția, fiorul autodestructivității umane. Dansul macabru este surprins atât în „**Ciuleandra**” de **Liviu Rebreanu**, cât și în „**Împăratul muștelor**” de **William Golding**. Crima din „**Ciuleandra**” este explicată drept consecință a participării la un dans extatic. Opera lui Rebreanu actualizează, prin frenezia dansului, trăirea dionisiacă. Chiar simbolul șarpelui atrage atenția asupra pericolelor inconștientului, întrucât șarpele este un simbol al haosului - „*șirul, tot încovoidu-se și strângându-se, ca un șarpe fantastic, începe să se încolăcească, să se strângă*”. Șarpele este pus în legătura cu latura animalică, instinctivă a dansatorilor, când șirul jucătorilor este comparat cu un „*morman de carne fierbinte*”. În cultul dionisiac, dansatorii țineau șerpi în mână, materializând credința conform căreia însuși zeul Dionis poate apărea în formă de șarpe. Bachantele închinat în numele zeului aveau două etape: *epidemia*, starea de bucurie și extaz ce domină participanții când sunt posedați de către zeu, stare la care se ajunge prin muzică și dansuri sălbatice, și *apodemia*, sacrificarea unei victime în

numele zeului. Transa dionisiacă scoate demonul din om. Finalul bachantelor era așadar marcat de o jertfă, o victimă, care în timpul dansului era sfâșiată, iar participanții îi mâncau carnea crudă. Mircea Eliade explică această etapă drept o reluare a mitului lui Dionis. Titanii, trimiși de Hera, taie trupul lui Dionis în bucăți și îl mănâncă. Mircea Eliade interpretează etapa de *apodemie* a cultului dionisiac ca fiind o comuniune cu însuși zeul. Animalele sfâșiate ori devorate sunt reîncarnări ale lui Dionis. Puiu Faranga, ca personaj mitofor, îndeplinește în dansul din „**Ciuleandra**” rolul bachantului, iar Mădălina este o menadă dezlănțuită. Puterea dansului este o putere periculoasă, întrucât este mai ușor să începi decât să te oprești. Obsesia jocului are rol în declanșarea crimei.

De aceea, personajul lui Liviu Rebreanu nu poate separa dansul de crimă. În același mod, în „**Împăratul muștelor**” de **William Golding**, dansul marchează moartea lui Simon, și simultan moartea umanității grupului. Simon, „*cel care aude*”, era vocea ce purta adevărul. Fiara din mitologia copiilor de pe insulă amintește de fiara apocaliptică, iar Simon purta un mesaj vital, esențial, anume că fiara de pe munte este moartă, nu prezintă un pericol. În frenezia dansului, ceilalți băieți îl omoară, crezând că este monstrul. „*Înjunghie fiara! Taie-i gurmazul! Să curgă sânge!*”. Astfel, se manifestă motivul dansului mortal. Momentul în care Ralph conștientizează crima este o altă etapă semnificativă a bachantului: în final, orice rit dionisiac presupune trezirea din starea de transă, moment în care participanții își dau seama că l-au „ucis” pe zeu. Această ultimă etapă este conturată în „**Bachantele**” lui Euripide când Agave, cuprinsă încă de mania dionisiacă, crede că poartă capul unui leu ucis în timpul ritului. Însă, descoperă că pe o tipsie purta de fapt capul fiului său, Penteu.

O poveste din folclorul maghiar conturează un alt dans macabru. Noapte de noapte, trei surori distrugeau câte 12 perechi de pantofi dansând cu 12 diavoli în Infern. Podelele erau acoperite cu lame ascuțite, iar fetele dansau extatic pe muchiile lamelor. Noapte de noapte, fetele se întorceau în Infern tocmai pentru această experiență extatică. Prin acest dans infernal, fetele simțeau gustul pericolului. Asemenea menadelor din serbările dionisiece, prin dansul cu diavoli, cele trei surori erau introduse în tainele existenței de dincolo de moarte.

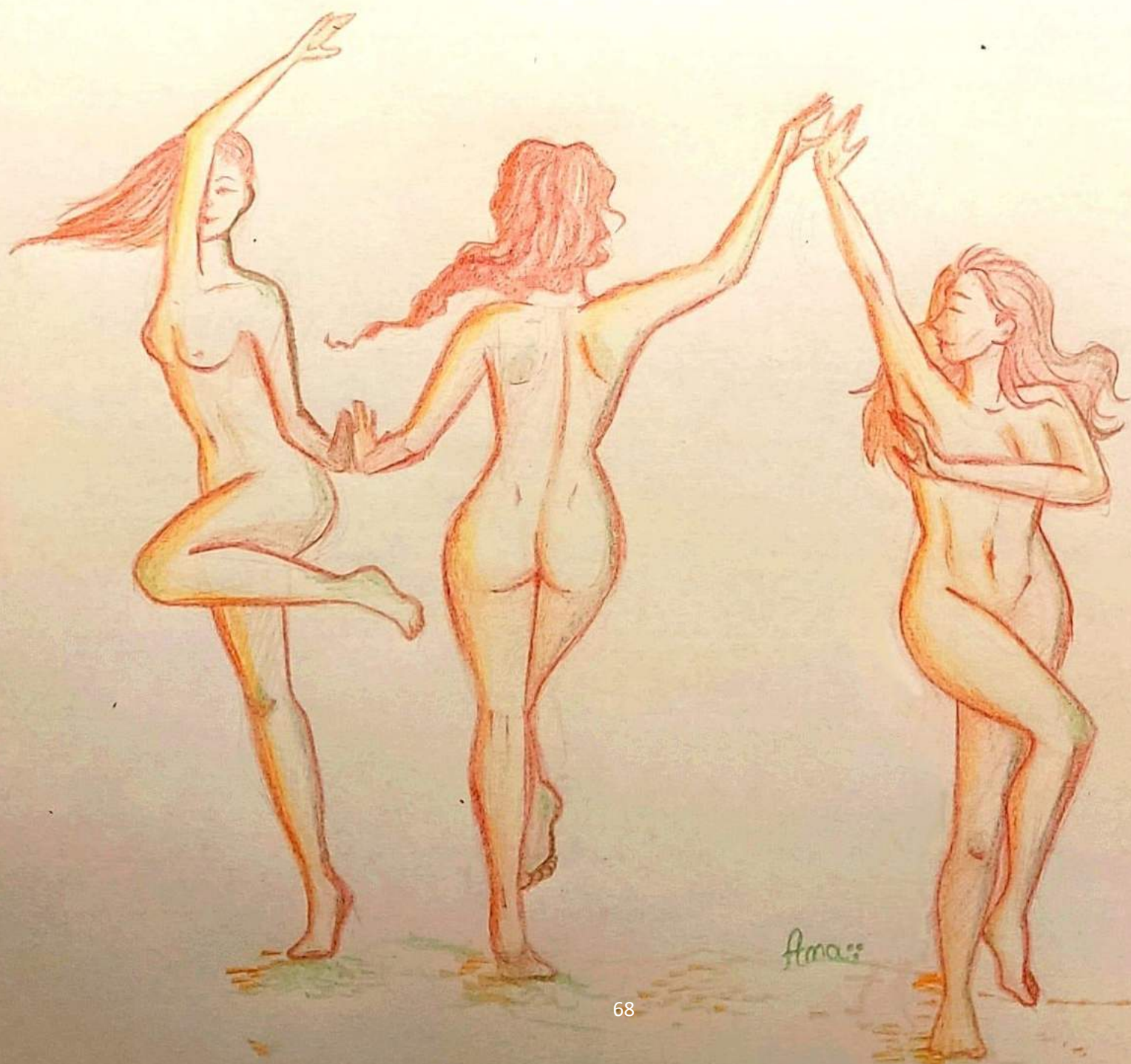

Dionysus - Bacchus,
Miruna Dospinescu, clasa a X-a I

Simultan, dansul are rolul de a perturba desfășurarea monotona a timpului. În nuvela lui Mircea Eliade, „**La țigănci**”, Gavrilesco este prins într-un dans al morții, deoarece „n-a ghicit țiganca”, adică nu și-a înțeles propriul destin, pierzându-și astfel posibilitatea de a-și exceda timpul limitat.

În concluzie, consider că în literatură dansul este atât sursă de inspirație cât și temă sau motiv literar, în ambele ipostaze el fiind o formă de manifestare a emoțiilor, deoarece anumite stări emoționale intense pot fi atinse doar prin intermediul dansului, el fiind o manifestare ce îi oferă libertate de exprimare omului și totodată încercarea ființei de a trăi emoții care sunt o poartă spre un dincolo tainic.

Grafică: **Timofte Ana, clasa a X-a I**

Dionysus watching from the corner

Versuri & fotografie, Andra Radu, clasa a X-a I

His gaze imprinted on my back,

Yet I know

how he devours all my movements,

Drinking any shift that escapes us both;

Two sculptures

hiding within moss-marble, wondering which one's a god and which one's a lie.

Don't ask me again why I keep looking away

Seeking reassurance

From my hedonistic shadow with sharp teeth, crimson horns and insatiable lust;

From each other

We may learn how blissful and lonely it is to dissolve within a myth you breathe through bodies feeding off the air around you;

With no one

To worship us any longer, were we ever real?

I'll always wonder if there's really nobody

There to witness

Him telling me to do it, succumb, to relish, to kiss, to die, to rot, to cry and scream, ablaze everything and all, for stars never reached

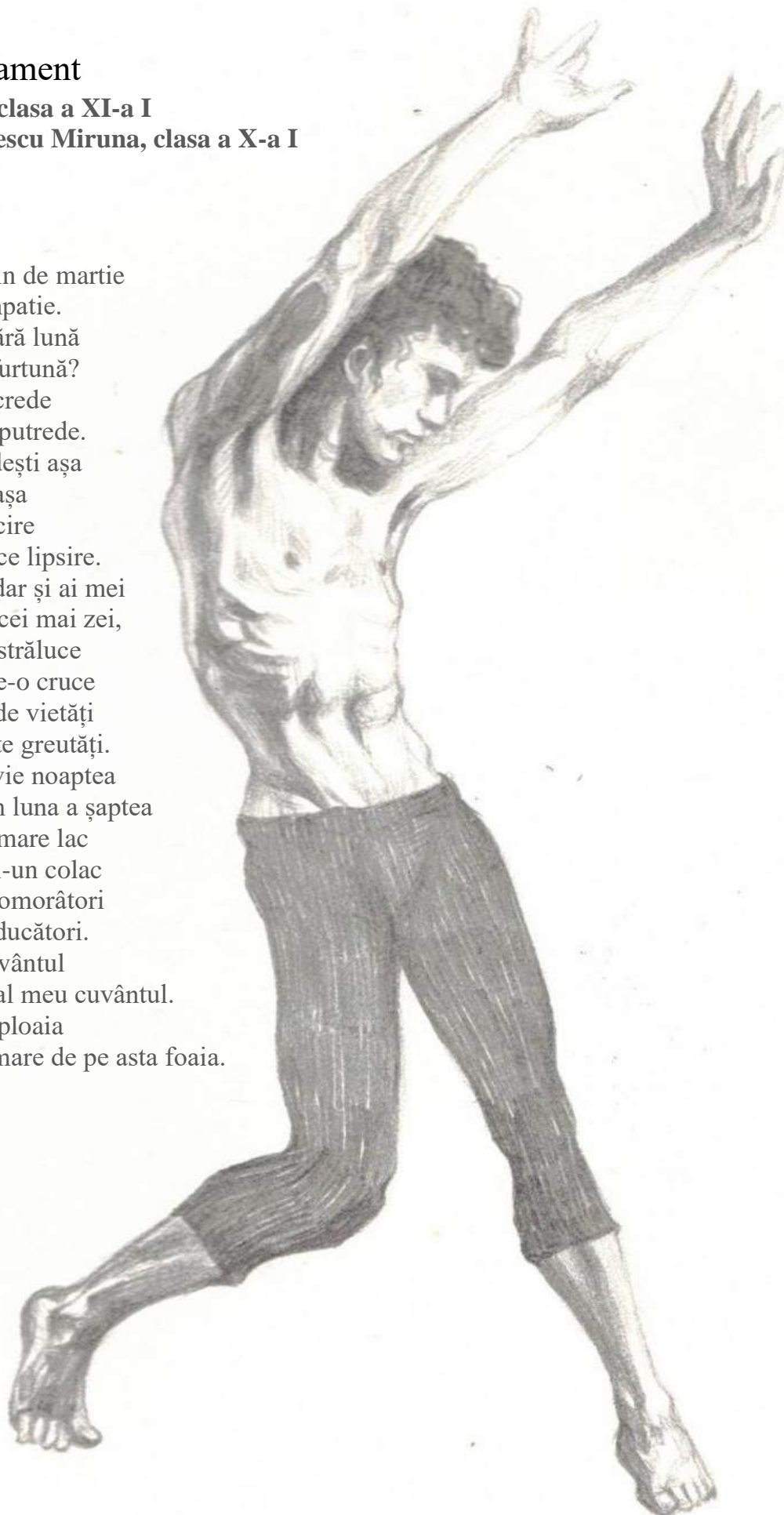
Will only crumble and fall.

Pihă pe Firmament

Diana Vîrlescu, clasa a XI-a I

Grafică: Dospinescu Miruna, clasa a X-a I

Pe cerul meu senin de martie
Apare o mică simpatie.
Ce m-aș face și fără lună
Într-o seară și-o furtună?
Fără ea totuși aș crede
Că mințile devin putrede.
Căci dacă te gândești așa
Și fără a mă cămașa
Și fără a ei strălucire
Eu de viață aș duce lipsire.
Așa că te rog eu dar și ai mei
Să rămâi tu între cei mai zei,
Să ne dai de-a ta strălucire
Să ducem în spate-o cruce
Și să nu uiți nici de vietăți
Căci au și ele niște greutateți.
Să ne dai natura vie noaptea
Să ne simțim ca-n luna a șaptea
Și pe malul unui mare lac
Pune, Doamne, și-un colac
Pentru ai de sine omorători
Și pentru cei conducători.
Și când bate tare vântul
Să te gândești la al meu cuvântul.
Și când bate tare ploaia
Să strigi în gura mare de pe asta foaia.

Rezultatele liceenilor la olimpiade și concursuri școlare

Olimpiada Națională de Fizică, etapa județeană

Clasa a IX-a

- VasIU Luca Mihai – PREMIUL I, medalie de AUR
- Băcilă Ioan-Tudor – PREMIUL II, medalie de AUR
- Bratu-Sonea Fabian Ioan – MENȚIUNE, medalie de ARGINT

Clasa a X-a

- Bischin Ioan Daniel – PREMIUL I, medalie de AUR
- Țeposu Vlad – PREMIUL III, medalie de ARGINT
- Radu Andra Anița – MENȚIUNE, medalie de ARGINT
- Budrala David Dumitru – MENȚIUNE, medalie de ARGINT
- Timofte Ana – MENȚIUNE, medalie de BRONZ

Clasa a XI-a

- Beatrice Cristea Corina – PREMIUL I, medalie de AUR
- Buta Pavel – PREMIUL III, diploma de onoare

Clasa a XII-a

- Oleksik Vlad Andrei – PREMIUL I, medalie de AUR
- Băcilă Maria Roxana – MENȚIUNE, diploma de onoare

Olimpiada Națională de Engleză, etapa județeană

Clasa a IX-a

- Bostan-Dinescu Nicholas-David – PREMIUL III
- Fleseriu Ioana-Alicia – PREMIUL III
- Milea Matei-Stefan – MENȚIUNE
- Stan Miriam – MENȚIUNE

Clasa a X-a

- Iacob Diana Ștefania – PREMIUL II
- Drăghiță Sara Maria – PREMIUL III
- Radu Andra Anița – MENȚIUNE

Clasa a XI-a

- Georgescu Cătălina – PREMIUL I
- Mihăilă Maria-Alessia – PREMIUL I
- Buda Ioan – PREMIUL II
- Popa Tudor-David – PREMIUL III
- Coșa Alexandru-Marian - MENȚIUNE
- Nan Iris-Maria – MENȚIUNE
- Turcu Darius-Mihai – MENȚIUNE

Clasa a XII-a

- Oprișiu Raul-Florian – PREMIUL I

Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română, etapa județeană

Clasa a IX-a

- Loloiu Maia Daniela – PREMIUL II

Clasa a X-a

- Dospinescu Miruna – PREMIUL I

Clasa a XI-a

- Șlarcu Ioana – PREMIUL III

Clasa a XII-a

- Mirișan Mara – PREMIUL III

Olimpiada de Lectură ca Abilitate de Viață, etapa județeană

Clasa a IX-a

- Pîndaru Ioana – MENȚIUNE

Clasa a X-a

- Dima Teodora – PREMIUL II

Clasa a XII-a

- Datcu Andrei – PREMIUL II

Olimpiada Națională de Lingvistică, etapa județeană

Clasa a X-a

- Nistor David – PREMIUL I
- Iacob Diana Ștefania – PREMIUL II

Clasa a XI-a

- Tucă Denisa Daniela – MENȚIUNE

Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană

Clasa a X-a

- Bischin Daniel – PREMIUL I
- Timofte Ana – PREMIUL II

Clasa a XI-a

- Cristea Beatrice – PREMIUL I

Clasa a XII-a

- Aron Darius – PREMIUL I
- Aron Bogdan – PREMIUL II
- Oleksik Vlad – PREMIUL III

Olimpiada Națională de Chimie, etapa județeană

Clasa a XII-a

- Ghiuri Răzvan – PREMIUL I

Olimpiada Națională de Informatică, etapa județeană

Clasa a IX-a

Teodorescu Sabin – MENȚIUNE

Clasa a X-a

Bischin Ioan-Daniel – PREMIUL I

Iacob Diana Ștefania – PREMIUL II

Timofte Ana – MENȚIUNE

Clasa a XI-a

Turcu Darius – PREMIUL II

Isan Victor – PREMIUL III

Tuca Denisa – MENȚIUNE

Clasa a XII-a

Oleksik Vlad-Andrei – PREMIUL II

Sas Andrei – PREMIUL III

Aron Bogdan Ștefan – MENȚIUNE

Aron Darius Ioan – MENȚIUNE

Mozacu Ștefania-Cristina – MENȚIUNE

Olimpiada Națională de Biologie, etapa județeană

Clasa a XI-a

- Popa Irina Elena – PREMIUL II

Clasa a XII-a

- Mirișan Mara – PREMIUL I

Olimpiada de Științe ale Pământului, etapa județeană

- Popa Irina Elena (clasa a X-a) – PREMIUL I
- Cristea Beatrice Corina (clasa a XI-a) – PREMIUL II
- VasIU Luca Mihai (clasa a IX-a) – PREMIUL III

Olimpiada Națională de Geografie, etapa județeană

Clasa a XI-a

- Buda Ioan – PREMIUL I
- Sugeac Tudor – PREMIUL II

Olimpiada Națională de Religie Ortodoxă etapa județeană

- Loloiu Maia (clasa a IX-a) – PREMIUL I

Olimpiada de Cultură și Spiritualitate, etapa județeană

- Loloiu Maia (clasa a IX-a) – PREMIUL I

Olimpiada Națională a Sportului Școlar

Șah: Sebastian Pâslaru (clasa a X-a) – PREMIUL II

Baschet fete: Bogdan Nicol, Sava Carmina, Kadar Beatrice, Iorga Ania, Demian Ana Maria, Turcu Gabriela, Săvoiu Adina, Șebu Luana, Fleșeriu Alicia, Floricioiu Angelia – PREMIUL I

Volei băieți: Lupe Horațiu Constantin, Oancea Paul, Greavu Horia Ștefan, Chițoiu Robert Adrian, Voina Bogdan Ioan, Ilinescu Ioan Sorin, Ruja Eduard Ropotă Alexandru, Popa Cezar Ștefan, Sandu Andrei Gabriel, Buta Eduard, Teașcu Ioan Alexandru – PREMIUL III

Tenis de masă: Sandu Andrei (clasa a XI-a) – PREMIUL III

Concursul Național de Matematică Aplicată „Adolf Haimovici”, etapa județeană

Clasa a IX-a

- Veștemean Horațiu – PREMIUL I
- Rusu Ștefania Elena – PREMIUL II
- Nedelcu Tudor – MENȚIUNE
- Șerbu Răzvan – MENȚIUNE

Clasa a XI-a

- Apolzan Teodora – MENȚIUNE
- Stoinea Dragoș – MENȚIUNE

Clasa a XII-a

- Barna Răzvan – PREMIUL I

Concursul „Istorie și Societate în Dimensiune Virtuală”

- Cristea Beatrice Corina – calificată la etapa națională

Concursul „Speak Out”

Secțiunea de scriere creativă

Clasele IX – X

- Cloțan Mara-Elena (clasa a X-a) – PREMIUL II
- Șușu Adelina Miriam (clasa a X-a) – MENȚIUNE

Clasele XI – XII

- Drăghiciu Carla (clasa a XI-a) – PREMIUL II
- Nan Iris Maria (clasa a XI-a) – MENȚIUNE
- Georgescu Cătălina (clasa a XI-a) – MENȚIUNE

Secțiunea de monolog (etapa județeană)

Clasele IX – X

- Iorga Ania-Elina (clasa a X-a) – PREMIUL II
- Vasii Luca-Mihai (clasa a IX-a) – PREMIUL III

Clasele XI – XII

- Marca Alecsia Maria (clasa a XI-a) – PREMIUL III

Concursul „Public Speaking”

Grupa de vârstă 12-15 ani – etapa județeană

- Loloiu Maia (clasa a IX-a) – PREMIUL I
- Rusu Ștefania-Teodora (clasa a IX-a) – PREMIUL I

Grupa de vârstă 16-20 ani

Greco Daria Andreea (clasa a XI-)

PREMIUL III (etapa județeană)

PREMIUL I (etapa semifinală a naționalei)

LOCUL 5 (etapa națională)

Susținută de prof. Bega Alexandra și prof. Brie Laura

Concursul „Gheorghe Lazăr”

Clasa a IX-a

- Ludoșan Darius-Vasile – PREMIUL III

Clasa a X-a

- Bischin Ioan Daniel – PREMIUL I
- Săulescu Valentin – MENȚIUNE

Clasa a XI-a

- Cristea Beatrice Corina – PREMIUL I
- Bozdog Andrei – PREMIUL II
- Buta Pavel – MENȚIUNE
- Burghilea Alexandra-Maria – MENȚIUNE

Clasa a XII-a

- Aron Darius-Ioan – PREMIUL I
- Oleksik Vlad – PREMIUL III
- Aron Bogdan-Ștefan – MENȚIUNE

Concursul PROSOFT@NT

Proba de pagini web

- Marin Matei (clasa a XI-a) – PREMIUL II

Proba de matematică

- Cristea Beatrice (clasa a XI-a) – PREMIUL III
- Bischin Daniel (clasa a X-a) – MENȚIUNE

Concursul European „Built with Bits”

Proiect nominalizat cu „Best BWB CHI COLLABORATION” din care au făcut parte: Matei Marin, Călin Morariu, Luca Manea, Denisa Tucă, Pavel Buta, Diana Ghișoiu, Vlad Hămbășan, Tudor Terian, Beatrice Cristea, Tudor Oprean, alături de prof. Monica Oancea

Concursul de roboți mobili – powered by Marquardt

- PREMIUL I – Echipa Veloce: Buta Pavel, Cristea Betrice, Ghișoiu Diana Ștefania, Hămbășan Vlad, Morariu Tudor Călin (clasa a XI-a); coordonați de prof. Oancea Monica
- PREMIUL II – Echipa Hexbots: Băcilă Raul, Milea Matei, Rusu Robert, Voloșiniuc Adrian (clasa a IX-a); coordonați de prof. Popescu Carmen

